

100 sayıdır sermayenin ve yalanlarının karşısında emeğin ve gerçeklerin sesiyiz!

Sayfa 8-9

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, HT Solar, Mercedes, ZF Sachs, Mefro Wheels Bosch Metal fabrikalarından; Tersanelerden, Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler

Sayfa: 3-5

Ocak 2018 / Sayı: 100

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Ekmek ve hürriyet için İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

İki, üç daha fazla HT Solar!

Aileleriyle birlikte 30 milyona yakın asgari ücretli, açlık sınırının 1.608 lira olarak hesaplandığı Türkiye'de asgari geçim indirimi dâhil 1.603 liraya mahkûm edildi. Patronlara bakarsanız bu bile fazla. İşçiler ise isyanda!

Masaya patronların yanında oturan hükümet, orta yolu bulduğu iddiasında. Bir yanda alınteri döken, üreten ve açlığa mahkûm edilen milyonlar, diğer tarafta asalak milyonerler ve milyarderler! Bu iki sınıf arasında bir orta yol yoktur. Olmayacaktır da!

Türkiye'de AKP iktidarının seçim yatırımı olarak yüzde 30 zam yaptığı 2015 yılı dâhil olmak üzere asgari ücret açlık sınırını bir türlü geçmiyor. Yıl boyunca yapılan zamlar ve ağır

vergiler ise emekçinin belini büküyor, borç batağına sürükliyor. Aynı Türkiye'de bankada 1 milyon liradan fazla mevduatı olan kişi sayısı ise her yıl artmakta.

Metal sektöründe de durum aynı. Patronlar birliği MESS, işçiye dalga geçer gibi yüzde 3,2 zam önerdi. Yanlış anlaşılmasın, bu patronlar yani Koç Holdingler, Renaultlar, Mercedesler, Türkiye'nin en büyükleri, işçi sömürsüyle kâr ve ihracat rekorları kıran firmalar! İşçiye dayattıkları zam ortada...

Patronlar gemi aزیya almış. Saldırıyorlar. Cesareti de Erdoğan'ın sözleriyle "sermayenin önünü açan OHAL" uygulamalarından yani istibdad rejiminden alıyorlar. Hükümet-

tin grev yasaklarına güveniyorlar.

Meclis fiilen feshedilmiş, ülke KHK'lar ile yönetiliyor. Öyle bir yönetim ki patronları pamuklara sarıyor, kardeşi kardeşe kırdırıyor.

KHK ile taşeron düzenlenmesi yapılıyor. Aylarca sendikalarından sır gibi gizledikleri yasayı bir gecede emrivaki ile getiriyorlar. İşçinin mahkemelerle elde ettiği kadro hakkı lütfmuş gibi sunuluyor. Dahası kadro için davayı geri çek şantajı yapılıyor. Emekliliği gelmiş ya da askerliğini yapmamış binlerce emekçi kapı önüne konuyor. Buna da müjde deniyor!

Anayasa fiilen askıda... Anayasal hakkını kullanan, sendikaya üye olan işten çık-

arılıyor. Çalışma bakanlığı sendikaların yetki belgesini sümen altı ediyor. Devlet anayasayı çiğneyen patronun yanına ge- çip işçinin karşısına dikiliyor.

Türkiye'nin geldiği nokta şudur: Hürriyet yoksa ekmek de yok!

Peki, ne yapmalı? Türk-İş'in başkanı açlık ücretine "hayırlı olsun, yapacak bir şey yok" dedi. Yapacak bir şey neden olmasın? Mesela Türk-İş başkanı Ergün Atalay'ı o koltuktan indirmek iyi bir başlangıç olabilir. Peşinden de patronlara uşaklık eden diğer sarı sendikacıları...

Baskı ve zulme karşı elimiz kolumuz bağlı mı? Asla! İşte HT Solar işçisi... Fabrika işgali ile grevle sendikalaştılar. İşten atılan arkadaşlarına sahip

çıkmaya devam ediyorlar. Hem de en ağır baskı koşulları altında. Hem de sömürü dışında her şeyin yasak olduğu serbest bölgede. Çin hükümeti, AKP iktidarı, vali, kaymakam, çevik kuvvet bir oldu, yine de HT Solar işçisine boyun eğdiremedi. Yollara dökülen Şişecam, Posco Assan işçileri, sendikallı hakları için Çankırı'da direnen Sumitomo işçileri, MESS dayatmalarına karşı greve hazırlanan on binlerce metal işçisi ve diğerleri... Hürriyet özlemi taşıyan, baskıya ve zulme artık yeter diyen herkes işçi sınıfının mücadelesinde birleşmeli!

Ekmek ve hürriyet için yapılanlar ve daha güçlü, daha kitlesel, daha fazla birlik ve beraberlikle yapılması gerekenler belli: İşgal, grev, direniş!

Asgari ücret yine sefalet ücreti!	KHK ile taşerona kadro değil, mahkûmiyet geliyor!	Kardeş kavgası isteyenlere sınıf kavgasında birleşerek cevap verelim!	Ekmek ve hürriyet için zincirsiz kurucu meclis	DİP Bildirisi: Kudüs Filistinlilerindir!
6	7	10	11	12

Armağan Tulun

HT Solar grevinde emekçi kadınlar en önde!

HT Solar metal sektörünün genelinden farklı olarak çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu bir fabrika. Üç günlük işgal ve fiili grev sürecinde kadın işçiler HT Solar'da sayıca fazla olmaları ile değil, esas olarak inançları ve kararlılıkları ile öne çıktılar. Hem daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak, kendi geleceklerine sahip çıkmak hem de fabrika genel müdürünün kadın işçilere yönelik kaba saba ve aşağılayıcı davranışlarına daha fazla izin vermemek için mücadeleye giriştiler. Devrimci İşçi Partisi'nin "kapitalizme ve erkek egemenliğe karşı emekçi kadınlar en öne!" şiarının ne demek olduğunu gösterdiler.

HT Solar serbest bölgede yer alıyor. Diğer serbest bölgelerde olduğu gibi Tuzla'da da her şey patronlar için serbest, işçiler için yasak. Serbest bölgeye giriş çıkışlar o bölgenin işçisi olmayan insanlar için zaten kolay değildir. HT Solar'daki üç günlük işgal sırasında patronlar daha da ileri gidip serbest bölgenin kapılarını HT Solar işçilerine bile kapatmaya kalktı. Ellerinde kimlikleri olduğu halde HT Solar işçilerinin serbest bölgeye girmesini engellemek, grevi ve işgali kırmak istediler. HT Solar işçileri ise kapıdan giremezsek bacadan gireriz dedi, nereden bir yol bulursa oradan girdi, gerekirse tel örgülerin üzerinden atlayarak, her türlü engeli aşip grevin ve işgalin gücüne güç katmak için fabrikaya ulaştı. Bu işçiler arasında, çocuklarını evde bırakıp gelen kadınlar da vardı, daha çocuğunu kucağına almamış hamile kadınlar da. İstanbul'un kışında, gündüzün soğukunda, gecenin ayazında fabrikayı terk etmediler. Polisler, kadınları özellikle de hamile olanları zayıf halka olarak gördü, müdahale olursa canınız yanar çıkın gidin dediler. Yanıldılar. Onlar grevin ve işgalin zayıf değil en güçlü halkasıydı. Hiçbir baskıya pabuç bırakmadılar. Kendileri güçlü olduğu gibi diğer işçilere de güç kattılar.

Gezi ile başlayan halk isyanı sırasında bir zat çıkıp hamileliği davul çalarak ilan etmenin, hamile kadınların sokakta gezmelerinin terbiyelerine aykırı olduğunu, genç kızları korkuttuğunu, hamile kadınların evde oturması gerektiğini söylemişti. O zaman şöyle yazmıştık: "Üç çocuk dediniz, Türkiye'nin meydanlarında 'Bizim gibi üç çocuk ister misin?' yazan dövizler taşıdı. Kadınları anne sıfatıyla çocuklarını almak için Taksim'e çağırdınız, onlar destek olmak için geldiler. Hamile kadının sokakta gezmesi terbiyesizlik dediniz, #direnhamile eylemleri yapıldı, hamile olmayanlar da hamile kılığına girerek 'GEZİNE GEZİNE DOĞURACAĞIZ' dedi. Ve en güzeli de eğer kadınlar hamile kılığına girmek için kamına minder yerine baret koymaya başladıysa, sizin sözünüz bitmiş, biz güzel günlere doğru yürüyoruz demektir." HT Solar'daki metal işçisi kadınlar, bırakın sokakta gezmeyi hamile hamile işgal de grev de yapılabileceğini göstermiştir. O zamana kadar hangi siyasi görüşü ya da inancı benimsemiş olursa olsun, hangi memleketten gelirse gelsin...

1908 yılında New York'ta 15 bin tekstil işçisi kadının, daha kısa çalışma saatleri, daha yüksek ücret, doğum izni ve oy hakkı talebiyle hayatları pahasına verdikleri mücadelenin anısına 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmişti. Bu mücadelede en öne çıkan slogan "Ekmeğe ve Güle!" idi. Ekmeğe, yaşama güvencesini, gül ise daha insanca, daha güzel bir yaşamı simgeliyordu. HT Solar işçisi kadınların mücadelesi de ekmeğe mücadelesidir. Ekmeğini büyütmek, daha iyi koşullarda çalışmak için sendika hakkını kullanmış, bu hakka sahip çıkmıştır. Ama sadece bir ekmeğe mücadelesi değildir. Bir anayasal hak olarak sendikalaşma hakkını savunma mücadelesidir; patronların emrindeki bir OHAL ve istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesidir. New Yorklu tekstil işçisi kadınların "Ekmeğe ve Güle!" mücadelesinin bayrağı bugün HT Solar işçilerinin "Ekmeğe ve Hürriyet" mücadelesinde yükselmektedir.

Planlı, disiplinli, ve sabırla örülmüş bir sınıf kavgası

Tuzla Serbest Bölge'de kurulu bulunan Çin sermayeli HT Solar fabrikasında, üç günlük fiili grev ve fabrika işgalinden sonra DİSK/Birleşik Metal-İş sendikası yetkiyi kazandı. Üç gün boyunca fabrikaya kapanan HT Solar işçileri daha büyük mücadeleler için güç biriktirdiler, birliklerini ve bilinçlerini sağlamlaştırdılar. Artık HT Solar işçileri patrona karşı örgütlüler ve deneyimliler.

HT Solar'da işçilerin birliğini oluşturmak için önce öncü işçiler bir araya geldi!

HT Solar fabrikası uzun zamandır faaliyetinde olan bir fabrika değil. Bu yılın Ocak ayında faaliyete başlayan bu fabrikada, işçilerin büyük çoğunluğunu 30 yaşın altındaki genç işçiler oluşturuyor. Büyük çoğunluğu daha önce sendikalaşmamış olan bu işçiler, üç gün boyunca fabrikaya kendini kapatarak hem sendikalaşma hakkına sahip çıktılar hem de işten atılan arkadaşlarının işe iadesi için direndiler.

Eylül ayında sendika komitesinin kurulmasıyla başlayan sendikalaşma süreci üç ay gibi kısa bir süre içinde başarıya kavuşmuş oldu. Aralık ayının başında, fiili grevin ilk gününde çoğunluk sağlandı ve yetki için bakanlığa başvuru yapıldı. Komitenin her kararı komite üyelerinin tartışmaları sonucu gelişti. Üyeliklere başlanmasından, işin durdurulmasına, direniş esnasındaki organizasyona kadar tüm kritik noktalarda komite sorumluluk alarak karar alıcı bir odak haline geldi. Disiplinli ve sabırlı bir çalışmanın sonucu olarak HT Solar fabrikasında adım adım işçiler sendikalaşmaya ikna edildi. Sendikal çalışma her tıkandığında komite müdahale etti. Nitekim, altı işçinin işten atılmasından sonra işin durdurulması kararı da yine bu komite tarafından verildi. On dakika gibi kısa bir sürede üretim durduruldu.

Yeni HT Solar'lar yaratmak için hazırlanmalıyız!

HT Solar işçileri, "bu fabrika yeni, bu işçilerden bir şey olmaz, burada birlik yok" diyenlere kulak assaydı örgütsüz, haklarından bihaber bir şekilde çalışmaya devam edecekti. HT Solar işçileri, patronun vaatlerine kanmaya devam etseydi, patronun ağzından çıkacak ücret zammını dört gözle bekliyor olacaktı. HT Solar işçileri bu tip

düşüncelere kulak asmadı. Kendine güvenmedi ve örgütlendi. Üç gün boyunca Çin hükümetinden, Türkiye hükümetine, Serbest Bölge yönetiminden kaymakamlığa ve polise kadar uzanan geniş bir patron cephesine göğüs gerdi. Tüm baskı ve tehditlere rağmen fabrikadaki işçi sayısı azalmak bir yana arttı. Serbest bölgeye alınmayan HT Solar işçileri ne yapıp edip bir yolu bularak fabrikaya geldiler, grevdeki yerlerini aldılar. Sendikayı fabrikaya getirmeyi başardılar. İşten atılan işçilerin geri alınması mücadelesi ise sürüyor.

HT Solar işçileri sendikasına sahip çıkıyor, arkadaşlarını geri istiyor!

Sendikayı kabul etmek zorunda kalan ama sendikalaşmaya öncülük eden işçileri işten atan patron, mücadelenin kesileceğini zannetti. Yanıldı. HT Solar işçileri, işten atılan arkadaşlarını geri aldırma için fabrika içinde örgütlülüğünü güçlendiriyor. Komite yenileniyor, genişliyor. Daha başka mücadeleler için hazırlık yapılıyor. Her vardiya, iş çıkışında sendikasında eğitim toplantılarına katılıyor. Patron da boş durmuyor. İçeride dedikodu mekanizmasını devreye sokarak, işçilerin moralini bozacak, motivasyonunu etkileyecek hamleler yaparak işçileri sendikadan soğutmaya çalışıyor. Ancak üç gün üretimi durdurdu, fabrikasını terk etmeyen, bilincini ve birliğini geliştiren HT Solar işçilerinin bu

numaralara karnı tok. Öncü bir arkadaşımızın grev esnasında müdürlere dönerek yüksek sesle bağırdığı gibi: "Artık çocuklarımızın rızık sizin iki dudağınız arasında değil. Temsilcimiz DİSK'tir, muhatabınız DİSK'tir."

Daha hesap sorulmadı, sorulacak! HT Solar işçisinin mücadelesi zaferle taçlanacak!

HT Solar işçilerinin mücadelesi ezenler arasındaki çelişki gibi uzun solukludur. Öncü HT Solar işçileri sendikal mücadeleyi daha da ileri taşımaya, sömürünün ortadan kaldırılması için verilecek siyasi mücadeleye adım atmaya hazırlanmaktadır. Her öncü işçinin kendisine sorduğu ancak adım atmakta tereddüt ettiği soruları HT Solar işçileri de sormaktadır. Ancak onlar sormayı bırakıp bir adım atmışlar, daha büyüğüne de atmaya hazırlanmaktadır. Dün, sosyal haklardan ücretlere tüm çalışma koşullarını üretim araçlarının sahibi patron düzenlerken, bugün bunların hepsini sendikayla müzakere etmek zorundadır. Bugün işçi düşmanı yasaları yapan, patronlara her türlü kıyağı geçen, çalışma koşullarımızı her geçen gün kötüleştirerek hâkim sınıfın temsilcileri yönetenler, siyasi iktidarlar, hükümetler ülkeyi yarın yine aynı şekilde yönetmeye devam edebilecek midir?

Metal işçileri Tuzla'da, mücadelenin önündeki engelleri aşmak için toplandı

Tuzla'da farklı fabrikalardan metal işçileri olarak mücadeleyi büyütmek, örgütlenmenin ve mücadelenin önündeki engelleri aşmak için bir araya geldik. Metal İşçisinin Sesi (MİS) tarafından düzenlenen, "İşçiler, mücadelenin önündeki engelleri nasıl aşar?" başlıklı işçi toplantısı 23 Aralık Cumartesi günü Tuzla'da Limter-İş toplantı salonunda yapıldı.

Toplantı, bir arkadaşımızın, Metal İşçisinin Sesi hakkında bilgi verdiği açılış konuşması ile başladı. Ardından sözü alan Levent Dölek, "Patronlar örgütlü oldukları için güçlü görünüyor" dedi. Serbest bölge yönetiminden, kaymakamlıktan başlayarak hükümete, oradan NATO gibi uluslararası örgütlere kadar hepsinin sonuçta birer patron sınıfı örgütü olduğunu, bunlara karşı işçilerin de örgütlü olması gerektiğini vurguladı. İşçilerin örgütlülüğünün de sendikalardan, fabrika komitelerinden başladığını ve ilerleyerek devrimci bir işçi partisine, enternasyonal örgütlenmeye ulaşması ge-

rektiğinin ve nihayet işçi sınıfının siyasi iktidarı olarak sömürüye son vermeyi hedeflediğinin altını çizdi.

HT Solar'dan öncü işçiler toplantıya yoğun katılım sağladılar. Toplantının katkı bölümünde HT işçileri, fabrikada baskıların devam ettiğini, ancak sendikadan artık fabrikaya girdiğini, sendikal çalışmak, örgütlü durmak, toplu sözleşmeli bir düzene geçmek için mücadeleye devam edeceklerini söylediler. Türk Metal'in örgütlü olduğu bir fabrikadan gelen bir arkadaşımız ise fabrikada Türk Metal'in durumunu anlattı. Türk Metal'e ikinci patron dediklerini, patrona karşı mücadele verirken, sendikaya karşı da örgütlendiklerini anlattı.

Tuzla ve Gebze'deki başka fabrikalardan birçok işçi de söz alarak kendi fabrikalarındaki durumu anlattılar. Tüm işçilerle birlikte, daha fazla fabrikayı örgütlü hale getirmek için elimizden geleni yapmak üzere çalışmalarını sürdürme kararı aldık.

Sendikaya üye ol! Sahip çık! Denetle!

HT Solar'daki grev ve fabrika işgalinden işçiler kazanımlarla ama yaralar da alarak çıkmıştır. Bedeller ödemiştir. Atılan işçilerin geri alınması mücadelesi sürmektedir. Fabrika komitesi adeta kırılan kolun kaynaması gibi çok daha sert ve kırılmaz bir yapıyı oluşturma göreviyle karşı karşıyadır. Bu başarılabilsen ödenen bedellerin hakkı verilmiş olur.

Atılan işçilerin geri alınması ancak bu şekilde, toplu sözleşme sürecinde yeniden gerçek manada masaya getirilebilir. Sendika ise bu süreçte işçiye her türlü desteği vermeli tüm birikim, deneyim ve örgütsel kapasitesini HT Solar işçisi için seferber etmelidir. Elbette ki bu noktalarda eksikler, hatalar, isteksizlikler ya da engellemeler söz konusu olursa da işçiler sendika yöneticilerinden bunun hesabını soracaklardır.

HT Solar işçisi sendikasına üye olmuştur. En zor koşullarda grev yaparak, fabrikayı terk etmeyerek sendikasına sahip çıkmıştır. Şimdi sendikada da işçi denetimini yükseltme zamanıdır.

Metal fabrikalarından haberler

İstanbul Tuzla HT Solar'dan Birleşik Metal üyesi bir işçi

Şimdi patron düşünsün, biz mücadele etmeye devam edeceğiz!

Hiçbir sınıf kavgası hele hele 3 gün boyunca fiili mücadeleyle sahne olmuş bir mücadele hazırlıksız ya da plansız olamaz. HT Solar işçileri de mücadelenin en zorlu kısımları dahil hazırlanmış ve kavgayı sürdürmüşlerdir. İlk günden itibaren sendikalaşmanın anayasal bir hak olmasına rağmen patronların çalışmayı fark ettiği anda işten atma saldırısını devreye sokabileceğini biliyordu HT Solar işçileri. Ya da patron yanlısı sarı sendika Türk Metal'in mücadelemizi kıracak bir unsur olacağını da tahmin

etmişlerdi. Patronun yalakalar ve amirler vesilesiyle direnişi kırmak için hamle yapacağını, polis ve devlet baskısından güç alacağını kavrayabiliyorlardı. Yanlışlar yapılmadı mı? Tabii ki yapıldı. Ancak önemli olan sorunlara anında ve ciddiyetle müdahale edecek bir işçi iradesini ortaya koymaktı. Mücadelenin en büyük kazanımı olan sendikal örgütlülüğü bütün patron saldırılarına rağmen tesis edebilmektir.

İşte HT Solar işçilerinin mücadelesinin özü budur. Bu mü-

cadeleyi ortaya çıkaran, adım adım planlayan, disiplin ve sabbırla organize eden öncü işçiler yani komite olmuştur. Eylül ayında yani 3 ay önce başlayan sendikal çalışma, patronun işten atma saldırısına karşı verilen üretimi durdurma cevabıyla sahiplenilmiştir. Bu noktadan sonra kalan işçilerin büyük çoğunluğu da sendika üyeliklerini tamamlamışlardır.

3 günlük fiili mücadelenin sonunda birçok arkadaşımızın işten atılması patronun örgütlü işçiye yönelik tahammülsüzlüğünün ifadesidir. Şimdi patron, işçiden gelen "arkadaşlarımızı işe geri alın, sözleşmede taleplerimizi kabul edin" basıncıyla uğraşmaktadır. Bundan sonrasını patron düşünsün. Biz yerimizdeyiz. Sendikamızla birlikte mücadelemizi sürdürmeye yeni mücadelelere hazırlık yapmaya devam edeceğiz.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız

MESS grup TİS sürecinde anlaşma sağlanamamış arabulucu süreci girilmiştir. MESS, 3 yıllık sözleşmede ısrar edip, yüzde 3,20 zam teklif ediyor, kıdem zammı talebini kabul etmemekte ve ayrıca ikramiye hakkımıza da göz dikmektedir. Türk Metal tarafından açıklanan taslak ile MESS'in bu dayatmaları arasında oldukça büyük bir fark vardır. Renault'ta üretim rekorları kırılırken, daha çok üretim yapıp 2020'de birinci olma hedefi koyarken ve önceki sözleşmelerdeki kayıplarımız ortadayken biz %38 bile az diye düşünüyorduk. MESS dayatmak istediği 3,20 zamları, bizi yani işçi sınıfını kavgaya davet etmiştir.

Anlaşma sağlanamaması üzerine Türk Metal, tüm fabrikalarda mesaiye kalmama eylemi yapmaya başladı. Renault fabrikasında durum şudur, kalınan mesailerle iş dönmektedir. Mesaiye kalınmaması üretimde sıkın-

tılar yaşanmasına neden oluyor. İlk aşamada işe yaradı üretimde kayıplar olmaya başladı. Buna karşılık Renault yönetimi bir hamle yaptı. Ocak ayında bir hafta kadar duruş olacaktı. İptal etti sadece bir gün duruş olacağını duyurdu. Daha sonra kaydırma sistemine geçti. Yani hafta içi daha az saat çalışıp hafta sonu bu saatleri tamamlayan gruplar oluyor. Bu kaydırma sistemi daha çok bakımcı arkadaşları kapsıyor. En önemlisi bir hamle daha yaparak Renault'tan emekli olan 100'den fazla emekliyi işten çıkış saat ücreti üzerinden sözleşmeli olarak üretim kayıplarını kapatmak için yeniden işe aldılar. Şu an mesaiye kalmama eylemi devam etse de pek bir etkisi kalmadı. Ayrıca sendika kararına rağmen mesai kalan arkadaşlar var. Mesaiye kalanlar, gerekçe olarak borçları olduğunu, mesai kalmazsa borçlarını ödeyemeyeceklerini, Türk Metal sendikasına da güvenmedikle-

rini söylüyorlar. Renault yönetimin yaptığı hamlelere karşılık Türk Metal işe çıkışlarında 2 haftada bir yürüyüş eylemine devam ediyor.

Sendika MESS dayatmalarına karşı eylem yapıyoruz dese de bu yürüyüşler bize ne güven veriyor ne de tatmin ediyor, tek başına yürüyüş eyleminin pasif kaldığını düşünüyoruz. Biz işçiler olarak iş yavaşlatma, iş durdurma gibi eylemler istiyoruz. Bunu sendikaya söylediğimizde devamlı aynı yanıt alıyoruz, daha zamanı var deyip geçiştiriyorlar. Biz üretimden gelen gücümüzü kullanmazsak MESS ve Renault yönetimine karşı hiç bir şekilde güç ve tehdit olamayız. "MESS şaşırma sabrımızı taşıma" deyip yürümek bir yere kadar, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Böylece kendi birliğimizi sağlayabiliriz. Karşı tarafı sarsar, Renault'yu MESS'ten ayrılmaya dahi zorlayabiliriz.

Bilecik'ten Mefro Wheels'ten bir metal işçisi

Fabrikalar MESS'e mezar olacak!

Eylül ayında MESS'le görüşmeler başladı. Bize sözleşmenin üç yıllık olması, sosyal hakların verilmemesi gibi bir seçenek sunuyorlar. Bize sefalet ücretleri önerildi. Kazanmış olduğumuz haklardan bizi mahrum etmeye çalışıyorlar. Şu an günümüzde gelinek ekonomik standartlar belli. Biz bu standartlar altın-

da bir ücretle çalışmak istemiyoruz. Ama böyle olacağını, hakkımızı vermemek için çabalayacaklarını tahmin ediyorduk. Biz buna tepki olarak fazla mesailerle kalmıyoruz. Üretim ve işyeri sahasında sloganlarla birlikteliğimizi ve kararlılığımızı gösteriyoruz. Bu süreç boyunca da eylemlerimiz sürecek. Arabulucu

döneminde de bizden yana bir sonuç çıkmayacağını biliyoruz. Sonucu onlar değil biz belirleyeceğiz. Gerekirse grev yapacağız. Hükümetin yasak demesi umurumuzda değil. Biz sadece hakkımızı istiyoruz. Bizler emekçiler olarak hakkımızı alana kadar mücadelemizi bırakmayacağız.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Genç işçileri eylem kırıcısı olarak görüyorlar, onları yanılmamız

Merhaba arkadaşlar, Oyak-Renault'da TİS süreci sancılı olarak devam ediyor. Türk Metal'in mesailere kalmama eylemini kırmak için insan kaynakları çok fazla genç işçi aldı. Böylece eksikleri kapatarak mesai eylemini kırmaya çalışıyor, bu da yetmezmiş gibi 2015 sürecindeki büyük metal grevlerinin tekrar olmaması için adeta beyin yıkıyorlar diyebiliriz. Yeni işçilerle yapılan sözlü mülakatlarda, insan kaynakları 2015 yılında ekmeğini emeğini savunan arkadaşlarımıza terörist damgası vuruyor. Bu kabul edilemez. Arkadaşlarımız o dönemde haksız şekilde işinden oldu. Bu yetmezmiş gibi bir de bu tarz suçlamalara maruz kaldıklarını duyuyor ve kulaklarımıza inanmıyoruz. Genç işçilerden bazıları bu durumdan rahatsız olurken bazıları bizlere "acaba bu da ortalığı karıştıranlardan mı" diye çekingen gözlerle bakmakta. Ancak asıl işin içine girince durumun ne kadar farklı olduğunu, ne koşullarda çalıştığımızı, emeğimizin karşılığını alamadığımızı elbette anlayacaklardır.

Hem fabrikanın hem de yet-

kili sendikanın, yeni işe başlayan işçiye bir haftalık teorik bilgi vermesi gerekirken bunu yapmıyor. Tam tersine sendikanın, sendika eğitimi adı altında yenileri toplayıp, sendikaya üye yaptıktan başka hiç bir şekilde ilgilenmediğini biliyoruz. Fabrika yetkililerinin bir hafta boyunca uzun uzadıya vermesi gereken teorik eğitimler gün içinde iki ya da üç saat gibi kısa bir süreye sıkıştırılıyor. Sonra serbest bırakmak, gitmelerine izin vermek de yok. Boş boş oturuyorlar. Sendika görevlileri herkesin telefon numaralarını almış. Etkinlik olduğunda çağrı yapmak veya herhangi bir durum olması durumunda ulaşabilmek için... Ancak bizlere gelen mesajlar yeni başlayan işçilere gitmiyor, olaylardan bihaber bırakılıyorlar. Oysa gençler de etkinliklere çağrılı onlarla kaynaşabiliriz. Söylenen yalanları daha net görmelerini sağlayabiliriz. Bizler yıllarımızı, emeğimizi, alınterimizi ortaya koyduğumuz bu fabrikada hem yeni işçilerle hem de eski işçilerle birlik olursak TİS döneminde patronlara karşı göğüs gere gere hakkımızı savunabiliriz.

Bursa Bosch'tan bir işçi

Sözleşme döneminde MESS'le ortak eğitim mi olur?

Bosch fabrikası geçtiğimiz dönemde eylemlerin konusu olmuştu. Biz üç sene zam alamadığımız için Bosch sözleşmesinde daha fazla zam alınca bu durum isyanın fitilini ateşlemişti. Ama o zaman da mesele sadece üç sene zam almamak değildi. Fabrikada DİSK'e geçişler olmuştu. Büyük olaylar yaşanmıştı. Onların da etkisi var.

Bugün ise Bosch işçisi hakkını istemeye devam ediyor. Aslında işçi yine her şeye var.

Grevse grev... Ama o zaman da bugün de Türk Metal'e güven yok. Nasıl güvenelim ki. Şube "MESS dayatmalarına karşı mücadelemiz devam ediyor" diye paylaşım yapıyor alttaki paylaşım bakıyoruz MESS'le ortak eğitim toplantısını paylaşmışlar. Toplu sözleşme kavgasına girmişken MESS'le ortak eğitim mi olur? Eğitim lazım ise MESS'i yenmek için lazım. MESS'ten öğrenecek bir şeyimiz yok!

Metal fabrikalarından haberler

Kocaeli Ford Otosan'dan bir işçi

Sorunların çözümü tabandan baskı ve grevdir

Ben Ford Otosan Gölcük fabrikasında çalışıyorum. Türk Metal ve MESS arasındaki toplu sözleşme uyuşmazlık tutulduktan sonra sendika mesaiye kalmama, vardiya giriş ve çıkışlarında sloganlarla yürüyüş eylemleri ile MESS ve Koç'a sözde gözdağı vermeye çalıştı. Sendikamız bu dönemde ne yapacağından emin değiliz ama işçiler bu eylemlere sıkı sıkıya ve kararlılıkla sarılmış durumda.

Mesaiye kalmama eylemleri

başladıktan sonra fabrika esnek çalışma adı altında bizleri mesaiye bırakıyor. Hafta içi bir gün sabah vardiyasında iki saat geç girip gece vardiyasında pazar günü 22.00'da işe çağırıyorlar. Bazı arkadaşlarımız ise hafta içi bir gün izin verip pazar günleri işe çağırılıyorlar. Bu da mesaiye kalmama eylemimizi boşa düşürüyor. Hem de ileriki süreçte pazar tatil günlerimizi tehlikeye sokuyor. Ancak Türk Metal sendikamızdan patronların bu hamlesine

karşı tek bir söz söylenmedi tek bir hareket yapılmadı.

Biz işçiler hem bu güncel sorunlarımızın çözümü hem de toplu sözleşme insanca bir sözleşme imzalanması için sendikamızın eylemlerine katılmakla kalmayıp sendikaya tabandan baskı yapıyoruz. Grev çıkarmak tek seçenek. İşçilerin çıkarına bir sözleşmeye imza atmak ve pazar tatil günlerimizi tekrardan kazanmak istiyorsa Ford işçisi ketnetlenmeli, greve çıkmalı.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Biz bu düzeni bozarız

MESS'in güvendiği iki dayanağı var, birincisi AKP iktidarı, diğeri ise işbirlikçi Türk Metal sendikasıdır. Türk Metal'in MESS dayatmalarına karşı yaptığı yürüyüş eylemlerinin yetersiz ve pasif olduğu düşünüyoruz. İş yavaşlatma ve iş bırakma eylemi yapmamız ve üretimden gelen gücümüzü kullanmamız gerektiğini defalarca sendikaya söylüyoruz. Yanıt olarak "daha zamanı var" deyip bizi geçiştirmeye çalışıyorlar. MESS in en çok istediği şeylerden biri de budur. Sözleşme süresince iş-

çileri kontrol altına alıp üretim kaybı olmamasıdır. MESS bu konuda Türk Metal'e çok güveniyor. "Arabuluculuk" süreci bittiğinde anlamazsak ne yapacağız diye sorduğumuzda sendikamızın cevabı "greve çıkarız" oluyor. Ama sonra hemen şunu diyorlar: "ama biliyorsunuz ki ülke şartları sıkıntılı, ekonomik kriz var, OHAL var, ne olacağı belli olmaz." Hükümet, grevi OHAL nedeni ile yasaklayabilir diyerek önden senaryoyu hazırlamaya başladılar bile... Burada da MESS'in en çok güvendiği siyasi

ayak AKP iktidarıdır. Daha bir kaç ay önce Cumhurbaşkanının sözlerini hatırlayalım: "Biz OHAL'i iş dünyasının daha rahat çalışması için getirdik. İş dünyasında herhangi bir sıkıntınız aksamanız var mı? Biz göreve geldiğimizde OHAL vardı. Şimdi grev tehdidi olan yere OHAL'den istifade izin vermiyoruz. Bunun için kullanıyoruz OHAL'i" diyerek patronları desteklemiştir. Biz Renault işçisi olarak ne olursa sonuna kadar mücadele edeceğiz gerekirse OHAL'e de grev yasaklarına da grevle karşılık vermeliyiz. Ancak bu şekilde herkesin beklediği yüzde 38'i alabiliriz.

İstanbul Hadımköy Mercedes'ten bir işçi

Hakkımız olan zammı alacağız!

Türkiye'nin en büyük metal fabrikalarından birinde çalışıyoruz. Günde 14 otobüs üretiyoruz. Bir otobüsün fiyatı 1 milyon TL. Yani günde 14 milyon. Bizim istediğimiz saat ücretimize 3 TL zam. MESS'in önerdiği zam oranı, maaşa %3,2. Enflasyon oranının ise 6-7 gibi çıkması bekleniyor. Biz sadece kendi işyerimizin verilerini veriyoruz. Metal sektörü ekonomi pastasının en büyük dilimi iken bize önerdikleri oranlarla resmen bizimle dalga geçiyorlar. Sendikamız ise ayrı tera-

ne. "Kesinlikle istediğimiz oranları alamazsak greve çıkacağız" sözlerinden "işyerlerinde kurulan komitelerle işçilere soracağız" a geldiler. Yani bir şekilde yine komik oranlı sözleşmelere imza atıp işçi grev istemedi diyecek. Biz bu oyunlara tokuz. Bizler işyerlerinden hisse değil hakkımız olan insanca yaşamak için yeterli ücretleri istiyoruz. Bunu almak için ise ne kadar kararlı olduğumuzu gerekirse sendikaya da gösteririz. Sonuçta bunca seneler bizlere fikrimizi sormadan sözleşmeler

imzalayan sendikalar bu sene işçiyle beraber hazırladılar taslakları. Neden? 2015 metal eylemleri sayesinde, TOFAŞ, RENO direnişleri sayesinde. Biliyorlar ki bunlar sadece kıvılcım, sıçradığında çok daha büyük zararlar uğrayacaklar. Korkmakta da haklılar, onların padişahlık devri sektöre uğradı. İstedikleri gibi atı koşturamayacaklarını anladılar. Ha bizim istediğimiz oranları belki vermeyecekler ama onların istediği de olmayacak. Yüzde 1'lik, yüzde 2'lik oranları imzalayıp geçemeyecekler.

Gebze ZF Sachs'tan bir işçi

MESS kavgaya davet etti kabulümüzdür! Cevabımız grev ve işgal olacak!

2015'ten sarı sendika Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e geçen yüzlerce ZF Sachs işçisi mücadeleye şimdiden hazır. MESS hazırladığı teklifte yüzde 3,2 gibi komik

bir zam önermiş. Bu devirde, mutfak yangın yeriye, kiralar almış başını gitmişken, kredi kartları şişmişken meydana MESS'e mi bırakacağız? Hayır! ZF Sachs işçisi greve

hazırdır. Grev yasaklanırsa, parolamız işgaldir. Emeğimizi, ekmeğimizi leş kargalarına bırakmaktansa fabrikalarımızda çocuklarımız için can verimiz!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Bekleyerek kazanamayacağımız açık, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız!

2017 yılı Tofaş'ta üretim rekorları kırdığımız bir yıl oldu. Bunun üzerine haklı olarak, bundan önceki senelerden farklı olarak beklentisinin en yüksek olduğu sözleşme zamanı bu dönem. 3 yıl önce işçinin aleyhine yapılan bir sözleşmeden sonra, üretim, satış, ciro, kâr rekorları kırıp patron kazanırken, son aylarda üretimin düşmesi, suni bir kriz havası yaratılması alışkın olduğumuz oyunlar. Sözleşme imzalandıktan sonra biliyoruz ki üretim yeniden artacak, mesailer başlayacak ve yine rekorlar kırılacak. İşçi bu dönem kazanmayı gerçekten istiyor. Yıllarca satış sözleşmelerini gören işçiler, Türk Metal'in nasıl bir sendika olduğunu biliyorlar ve güvenmiyorlar. Ancak Türk Metal için bu sözleşme çok kritik. Çok önemli bir süreçten geçtiklerinin onlar da farkında. "Türkiye şartlarında iyi zam aldık", "dışarıda bu parayı veren yok" gibi sözlerin artık onları kurtarmayacaklarını biliyorlar.

İşçiler fabrika içi eylemlere Türk Metal'e güvenmediklerinden temkinli yaklaşıyorlar. Türk Metal ise artık işçiden mi çekindiğinden, yoksa yine arka planda danışıklı dövüş yaptığından mı bilinmez, eylemleri ve mesailere kalmamayı

önemsiyorlar. İstedikleri sayıyı yakalayamadılar henüz. Formenler ve şefler işçilere mesailere kalmaları için baskı yapıyorlar. Bunun sonucunda da başarılı oluyorlar. Ancak bu durumun altında yatan sebep, işçilerin "acaba sendika bizi satar mı?", "sendika bizim arkamızda durur mu, bizi savunur mu?" güvensizliğidir. Haklılar da. Çünkü bundan önceki tüm süreçlerde Türk Metal en ufak işçi hakkında bile işverenin yanında tavır almıştır. Türk Metal, diğer fabrikalarda eylem olduğu için Tofaş'ta da yapmak zorunda kalıyor. Herkesin bildiği gibi Tofaş'ta Türk Metal temsilcisi, başkanı ve bunları seçen insan kaynakları, reklam olsun diye, sosyal medyalardan paylaşıyorlar ve "kazandıracğız" diyorlar.

İşçilerin kazanması güzel şey ama Türk Metal'e bel bağlayarak kazanılmayacağı açık. Kendi sendikası, kendi seçtiği temsilciler ve başkanı olursa, o sendikayı denetlerse, söz hakkı olursa, işte işçiler o zaman kazanacaktır. Sadece düdüğü öttürmekle, sakal bırakmakla hak alınmaz. İşçi üretimden gelen gücünü kullanırsa, üretimi durdurup, eylemler yaparsa ancak o zaman kazanımlar elde eder.

Çorlu Kurtoğlu Alüminyum'dan bir işçi

Patronlar örgütlüyken biz neden örgütlü değiliz

Merhaba, ben Çorlu'da bulunan Kurtoğlu Alüminyum'da çalışıyorum. Aslında fabrikanın sorunları başka çoğu fabrikadan farklı değil. Havalandırma sıkıntısından tutun da maaşlarımızın kaç yıl çalışırsak çalışalım asgari ücret ile sınırlı kalmasından dolayı fazla mesaiye kalmaktan başka çıkar yolumuzun bulunmamasına, ondan tutun da iş güvenliği ve iş sağlığının çok kötü koşullarda bulunmasına kadar hemen hemen her şey aynı. Daha önce buna karşı sendikal bir mücadele başlatılmıştı. Buna rağmen tehditler ve işten çıkartmalarla bu durum sindirildi. Ancak sorunlar olduğu gibi kaldı. Hatta üstüne yenileri de eklendi.

Her hangi bir bireysel tepkide ise yöneticiler: "burada yedi kapı var. Her hangi birinden çıkabilirsiniz!" diyorlar. Onlarca yere ihracat yapan Kurtoğlu, her yıl sonunda zarar ettiğini söylüyor ama yeni işçiler alıp işini ve kârlarını büyütme devam ediyor. Bu durumda gösteriyor ki bize açıkça yalan söylüyorlar. O halde geriye bir tek şey kalıyor. Sendikalı fabrikalardaki işçi kardeşlerimizin yaptığı gibi metal patronlarına kök söktürmeliyiz! Patronlar MESS'de, sanayi odalarında, ticaret odalarında yada onun gibi derneklere örgütlü. Biz neden örgütlü değiliz? Korkmadan tekrar sendikalaşmayı başlatmalıyız!

Fabrikalardan haberler

Çerkezköy Deva ilaç fabrikasından bir işçi

Deva'da birlik zamanı

Çerkezköy'de kurulu bulunan Deva Holding'de çalışıyorum. Uzun süreden beri ilaç sektöründe öncü olduğundan bahseden ve sağlık bakanlığına ciddi rakamlarda ilaç sattığı çoğu kişi tarafından bilinen Deva Holding'de çalışıyorum yani. Dışarıdan çok ihtişamlı görünen ve birçok insanın içeride

çalışmak için can attığı bu fabrikada koşullar pek de parlak değil. Yani içi bizi yakıyor dışı başkasını. Üretim yaptığımız makineler çok eski. Sürekli arıza veriyor. Normal şartlarda otomatik makinelerle çalışmamız gerekiyorken bunun yerine yarı otomatik bile denilemeyecek makinelerde çalış

şıyoruz. Makinelerin eskiliğinden oluşan arızalar, bizden beklenen sayıların tutmamasına sebebiyet veriyor. Bu da telafi mesaisi adı altında sürekli fazla mesaiye kalmamız için baskıların oluşmasına sebebiyet veriyor. İş sözleşmemizde istisna durumlar haricinde günlük 12 saatten fazla çalışmayacağıma dair madde olmasına rağmen sabah saat 8'den gece 12'ye kadar haftada en az 2 defa çalışmaya zorlanıyoruz. Bu da yetmiyormuş gibi geri kalan her gün, beşte çıkmamız gerekiyorken akşam 8'de mesaimiz bitiriliyor. Yaptığımız bunca emeğin karşılığında ne alıyoruz peki? Her sene sonunda zam bekliyoruz ancak devletin asgari ücrette yapmış olduğu zammın üstüne ya hiçbir şey alamıyoruz yahut %2 gibi komik bir rakam alıyoruz. Birlik olmak için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?

İzmir'den bir gıda işçisi

İşçiler artık fedakârlık yapmak istemiyor

Ben İzmir'de çalışan bir gıda işçisiyim. Çalıştığım fabrikada çalışma koşulları çok ağır. 12 saatleri bulan zorunlu mesailer ve mesai ücretlerinin verilmemesi en büyük sorunumuz. Hasta arkadaşlarımız "işten çıkarılıyorum" korkusuyla hastaneye bile gidemiyorlar, rapor almak lükse kaçıyor. Zorunlu kıldıkları mesailere kalmayacağımızı söylediğimizde ustaların tehditleriyle karşı karşıya kalıyoruz. Fakat konu bizim geç yatan ücretlerimize gelince hep "biz bir aileyiz, kriz döneminde birbirimizi idare etmeliyiz" deniliyor. Çalışma bakanı çıkıyor asgari ücret konusunda "işçiler

fedakârlık yapmalı" diyor. Patron "bizi idare edin" diyor. Peki, bizi kim idare edecek? Bakliyata zam, sebze-meyveye zam, ekmeğe zam, vergilere zam... Marketler bizi idare etmiyor, kredi kartına yükleniyoruz mecburen bankalar bizi katiyen idare etmiyor. Zaten köle gibi çalışmaktan çoluğumuza çocuğumuza vakit ayırıp ekstra harcamalarımız olmuyor. En temel beslenme, barınma ihtiyaçlarımızı zor karşılıyor. Evden karanlıkta çıkıp karanlıkta dönüyoruz. Köle gibi çalışıp dilenci gibi ücretimizi istiyoruz. Hâlâ fedakârlık yapın, idare edin diyorlar. Etmiyoruz! Biz insanca

yaşamayı; ailemizle, arkadaşlarımızla vakit geçirmeyi hak ediyoruz. En gerekli ihtiyaçlarımızı bile karşılayamadığımız ücretleri kabul etmiyoruz. Biz sesimizi çıkartmadıkça patronların bizi sömürmesi devam edecek. Bizim emeğimizin üzerinden milyarlar, milyonlar kazanmaya devam edecekler. Bizim bunları durduracak gücümüz var. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde işçi komiteleri kurup sendikal mücadele vermeliyiz. Aynı zamanda bağlı olduğumuz sendikaların da bizzat denetleyicisi olmalıyız. Ancak örgütlenerek bu sömürü çarkını durdurabiliriz.

Star Rafinerisi inşaatında çalışan bir işçi

Son sözü emekçiler söyleyecek!

Merhabalar, ben İzmir Aliğa'da Star Rafinerisi inşaatında çalışan bir emekçiyim. Benim gibi binlerce işçinin çalıştığı Star Rafinerisi inşaatında aylardır maaşlarımız İlk İnşaat şirketi tarafından geç yatırılıyor. İmzaladığımız sözleşmelerde maaşımızın ayın 5'inde yatacağı yazıyordu. Ancak her ay ayın 20'sinden önce maaşlarımız yatmıyor. Hatta bazı aylarda daha da geç yattığı oluyor. Biz Star Rafinerisi'nde çalışan İlk İnşaat işçileri olarak Aralık ayında maaşlarımız ayın 25'inde hâlâ

yatmadığı için iş bıraktık. Greve katılan işçilere tazminatsız işten çıkarma gibi tehditler savrulmasına rağmen hiçbirimiz geri adım atmadık. Formenler ve şeflerin işçileri tek tek arayarak tehdit etmeleri de cabasıydı.

22 Aralık'ta tekrar greve gideceğimizi duyan şirket, maaşların tamamını 21 Aralık'ta yatırdı ve sonrasında 10 kişiyi gözdağı vermek amacıyla işten çıkardı.

Sosyal medya hesaplarımızdan nereleri beğendiğimize dair bir dizi incelemeler dahi yaptık.

Haberlerimizi yapan sitelerin gönderilerini beğendiğimiz için "göze battığımız" söylendi.

Ama şunu unutmasınlar milyon dolarlık ihaleler alıyorsunuz. Ama bizim maaşlarımız gelince 20 gün geç yatırıyorsunuz. Bizler sizden sadaka değil hakkımız olanı istiyoruz. Siz bizi zorladıkça biz daha fazla bir araya geleceğiz, daha kuvvetli mücadele vereceğiz.

Son sözü emekçilerin söyleyeceğini bilin!

Direneceğiz ve kazanacağız.

Eskişehir'den bir temizlik işçisi

Kadro verilmeyecek biz alacağız!

Merhaba. Ben Eskişehir'de belediyenin temizlik işlerinde çalışan taşeron bir işçiyim. Bizleri yıllardır kadro vereceğiz diye kandırıyorlar. Bizim tek beklentimiz güvenceli kadro. Yasalara göre aynı işi yapan işçiye hem aynı ücret hem de aynı kadro verilmek zorunda. Ama sadece ücretler üzerinden konuşuluyor. Kadro ise ortada yok! Güvencesiz bir şekilde çalışmaktan bıktık. Hükümetin oy için sadece seçimden

seçime bize kadro vereceğini ilan etmesinden bıktık. Hak etmediğimiz koşullarda çalışmaktan bıktık. Bizlerin yapması gereken ise bağırarak, daha yüksek bağırarak. Bizim için tek çözümün kadro olduğunu bağırmanız lazım. Bunun için birleşmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Nasıl sokakları pislikten arındırıyorsak işçi sınıfının üstüne çökmüş pislikleri de temizlememiz lazım!

Antalya Kundu bölgesinden bir turizm işçisi

12 ay çalışmanın karşılığı 12 aylık hak gaspı

Antalya'da turizmde çalışan işçiler bilir. Biz işçiler her sezon 6 ay çalışıp 6 ay işsiz kalıyoruz. Temel giderlerimizin sadece bir kısmını karşılamak durumunda kalıyoruz. Geri kalanını ya borç yapıyoruz ya da hiç alamıyoruz. Çalışırken bile işsiz kalacağımız ayları düşünüp ona göre hareket etmemiz gerekiyor. Çalışan arkadaşlarımızın büyük çoğunluğu aynı şekilde yaşamak zorunda bırakılıyor. Bir de bizden biraz daha şanslı olan arkadaşlarımız var. Onlar ise 12 ay çalıştıkları halde yapılan bütün hak gasplarına göz yummak zorunda bırakılıyorlar.

Bütün yıl boyunca izin almadan çalışmak ve ücretsiz fazla mesai yapmak zorunda kalıyorlar. En ufak hak talebinde kapının önüne konmak tehdidi altında çalışıyorlar. Sürekli olarak patronlar dışarıda işsiz

bıraktıkları işçileri göstererek "sizin yerinize çalışacak bir yığın insan var" diyerek işçilerin seslerini çıkarmasına engel olmaya çalışıyor. Yani 12 ay çalışmanın karşılığı 12 ay boyunca haklarının gasp edilmesi oluyor. Bu yapılan mobbing uygulamalarının hak gasplarının karşısına örgütlü birlikte çıkamadığımız sürece bu devran böyle gelip böyle gider. Biz işçiler için; biz işçilerden başkası kılını bile kıpırdatmaz. Hükümet turizm işçilerinin haklarını almak için hiçbir zaman reform ya da KHK yayınlamaz.

Biz turizm işçileri haklarımızı almak için hükümetten yasa beklemeyelim. Kendi sendikalarımızda bir araya gelip haklarımızı kazanmak için adım atmamız gerekiyor. Turizmde koşulları ancak biz turizm işçileri bir araya gelerek düzeltebilir.

İstanbul Haliç Tersanesi'nden bir işçi

Daha örgütlü olmak zorundayız

Merhabalar arkadaşlar, ben yaklaşık 16-17 yıldır tersanelerde taşeron işçi olarak çalışan, emeğiyle alınteriyle para kazanan bir işçiyim. Şu an Haliç Tersanesi'nde taşeron olarak çalışmaktayım. Öncesinde yıllarca işçinin cehennemi olarak anılan Tuzla tersanelerinde çalıştım. Burası tarihi bir tersane, ama burada da şartlar aynı, sadece sakın, kalabalık değil. İşçinin canını ve sağlığını hiçe sayan uygulamalar burada da standart. Şehir hattı vapurlarının bakımlarını ya-

şıyoruz, yani belediyeye çalışıyoruz. Aylık maaşımız yok, gündelik usulü çalışıyoruz. Kadrolu işçiler bizden çok. Türkiye'de gidişat işçiler için iyi değil. Biz işçiler daha çok örgütlenmek durumundayız. Sendikalı olup birlikte hareket etmeliyiz, yoksa patronların bize dayattığı bu zor koşullardan kurtulamayız. Onlar sefa içinde yaşarken bize sefaleti yaşatmaya devam edemesinler. Artık herkesi birlik olmaya çağırıyorum. Sevgiler saygılar...

MESS'in anladığı dilden konuşalım: İşgal, grev, direniş!

Metal işçisi hiçbir koşul ve şart altında MESS'in dayatma ve hakaretlerini sineye çekmek zorunda değil. Metal işçisi grev yasağını fiili grevle yıkabilir, zorla fabrikaya sokulursa mücadele de içeriye taşınacaktır. Belki de zorla fabrikaya sokulan işçi, hiç çıkmamayı seçecektir. İşgalse işgal diyecektir. Yüzde 3,2'lik zamları dayatanlar, işçinin taleplerini hiçe sayanlar, karşılarında ihracat rekorları kırdıran işçiyi bulamayacaktır. O saatten sonra bantların yürümesi, üretimin sürmesi işçinin umrunda olmayacaktır.

Metal sektörü patronları, kâr ve ihracat rekorları kırıyor ama işçinin hakkını vermeye geldiğinde her zaman olduğu gibi ceplerinde akrep var. Patron sendikası MESS içinde Koç Holding'in büyük bir ağırlığı var. Toplam işçi sayısının üçte biri Koç Holding bünyesindeki Tofaş, Ford, Arçelik, Türk Traktör gibi şirketlerde çalışıyor. Geçtiğimiz ay Koç Holding, 2017 yılı ilk dokuz ay için 6,3 milyar lira net dönem kârı açıkladı. Kârlarının artış oranı yüzde 78! Yine sektörün önde gelen fabrikalarından olan Oyak-Renault, geçtiğimiz yıl yüzde 31,8'lik artışla ihracatta lider oldu. MESS bünyesindeki önemli firmalardan Bosch ve Mercedes de yine en çok ihracat yapan şirketler arasında yer aldı. Haliyle bu büyük fabrikalara üretim yapan yan sanayi şirketleri de kasalarını doldurdular.

Kâr rekoru kıran patronlar işçiye sefalet zammı öneriyor

Toplu sözleşme masasına geldiğinde, kasalarını ağzına kadar dolduran bu firmaların ücret zammı önerisi yüzde 3,2 oldu. İlk

altı ay için 1 Mart ile 31 Ağustos 2017 arasındaki 6 aylık enflasyon oranı kadar (yüzde 3,2) zam öneren MESS, 3 yıllık sözleşmede de ısrar ediyor. MESS'in sosyal haklar için yaptığı zam teklifi de yıllık enflasyon oranı kadar. Türk Metal ve Birleşik Metal sendikalarının talepleri ise ilk altı ay için yüzde 30 ile 38 arasında değişiyor. 2 yıllık sözleşme kırmızı çizgi olarak kabul ediliyor. Kıdemli işçiler için artan oranda zam isteniyor. Özetle teklifler arasında uçurum var.

MESS'in yaptığı pazarlık değil dayatma ve hakarettir

Bunun adı pazarlık değildir. Bunun adı dayatmadır, işçiye hakarettir. Çünkü patronlar masaya ceplerinde milyarlarca liralık kârlarla geliyorlar. İşçinin istediği oranları rahatlıkla verebilirler. Kârlarından eksilir o kadar. Ama işçi masaya aynı şekilde gelmiyor. İşçiler hali hazırda geçinmiyor. Enflasyon karşısında eziliyor. Herkes borç batağında. Sözleşmede alınacak her kuruş zam işçi ve ailesi için önemli. 3 yıllık sözleşme, hem de enflasyon oranında fiilen sıfır zam önerilmesi yıllar içinde borç batağına daha

fazla saplanmak demek. Hal böyle olunca da metal işçisi öfkeli ve tedirgin.

MESS hükümete ve sarı sendikaya güveniyor

MESS arkasını hükümete dayamış durumda. Metal işçisi dayatmalara boyun eğmez de grev derse iktidarın grevleri erteleyeceğine güveniyor. Koç'un elleriyle büyüttüğü ve 12 Eylül darbesinden sonra meydanı boş bulup iyice semiren Türk Metal de MESS'in güvencelerinden biri. Toplu sözleşme süreci devam ederken bile MESS ve Türk Metal ortak eğitimlere devam ediyor. Türk Metal en yüksek zammı öneren sendika oldu. 2015 yılının büyük ve fiili metal grevlerinin etkisiyle eskisi kadar rahat hareket edemiyorlar. Tabanda işçinin sesi daha gür çıkıyor. Şubeler, temsilcilikler işçiyi kolay kolay göz ardı edemiyor. Ancak alttan alta Türk Metal dayatmaları sineye çekmenin yolunu yapıyor. Önce Erdemir'deki sözleşmede alınan brüt 600 lira zammını gündeme getirerek sonra da "yüzde 20 olursa ne dersiniz" diyerek alttan alta algı oluşturuyor. Bunun için kripto bir sosyal

medya adresi bile kullanıyorlar. Solcu bir jargon kullanan hatta kızıl yıldız amblemini benimseyen bu siteden yapılan paylaşımlar, röportajlar hep aynı yöne işaret ediyor. Fabrikalarda işçiler grevse grev, direnişse direniş diyor ama bu siteye bakarsanız bambaşka bir tablo ile karşılaşabilirsiniz.

Grevse grev, direnişse direniş, işgalse işgal!

DISK'e bağlı Birleşik Metal sendikası MESS karşısında 10 binden fazla işçiyi temsil ediyor ve grev kararı alıp uygulamak konusunda kararlılık göstermekte. Gerek 2015 yılı MESS grevlerinde gerekse de geçtiğimiz yıl EMİS'e (2015 yılındaki grevlerden sonra MESS'ten ayrılan metal fabrikaları) karşı greve çıkmasıyla bunu pratikte de gösterdi. Birleşik Metal, belki grev yasağını fiili grevlerle yıkmaya yönelmedi ama son olarak EMİS fabrikalarında olduğu gibi mücadeleyi fabrikanın içine taşıyarak, grev yasağı karşısında farklı yöntemler izlenebileceğini de gösterdi. Bu örnekler Türk Metal üyesi işçiler için de yol göstericidir. Ne yapabiliriz sorusuna verilebilecek somut ce-

vaplardır. Yani grevin yasaklanması demek işçinin elinin kolunun bağlanması anlamına gelmiyor. Metal işçisi hiçbir koşul ve şart altında MESS'in dayatma ve hakaretlerini sineye çekmek zorunda değil. Metal işçisi grev yasağını fiili grevle yıkabilir, zorla fabrikaya sokulursa mücadele de içeriye taşınacaktır. Belki de zorla fabrikaya sokulan işçi, hiç çıkmamayı seçecektir. İşgalse işgal diyecektir. Yüzde 3,2'lik zamları dayatanlar, işçinin taleplerini hiçe sayanlar, karşılarında ihracat rekorları kırdıran işçiyi bulamayacaktır. O saatten sonra bantların yürümesi, üretimin sürmesi işçinin umrunda olmayacaktır.

Ekmeğimizi ve onurumuzu korumak için!

Bugünden "olası bir grev yasağını öne süren", "işçiye kaçmaz gelirsiniz" diye soran haindir. MESS'e çalışıyordur. Bugün konuşulacak konu, "nasıl birliğimizi daha güçlü şekilde sağlarız, nasıl örgütleniriz, her türlü olumsuzluk karşısında üretimden gelen gücümüzü hangi yol ve yöntemlerle kullanabiliriz, ekmeğimizi ve onurumuzu nasıl koruruz" olmalıdır.

Asgari ücret yine sefalet ücreti!

Milyonlarca işçi ve ailesini yakından ilgilendiren asgari ücret için 2018 yılı içinde uygulanacak olan rakam açıklandı. İşçilerin taleplerine kulağını kapatan iktidar yine patronların talepleri doğrultusunda hareket etti ve asgari ücret, tespit komisyonunda bu doğrultuda belirlendi. Daha önce, Çalışma Bakanlığı'ndan geçtiğimiz yıl patronlara yapılan 100 liralık desteğin kaldırılacağı yönünde bir açıklama gelmişti. Fakat son dakikada bu desteğin 2018 yılı için de süreceği açıklandı. Buna göre brüt asgari ücret 2.029 lira olurken asgari geçim indirimi dâhil asgari ücretli bir işçinin eline geçecek net ücret ise 1.603 lira oldu.

Asgari ücretle birlikte gelir vergisi dilimleri de belirlendi. Yıllık toplam geliri 14.800 liraya kadar olan bir işçiden %15 gelir vergisi kesilecek. Bu rakamı aştıktan sonra ise her türlü gelirden %20 oranında vergi

kesilecek. Asgari ücretli dokuzuncu ayda ikinci vergi dilimine girecek. O tarihten itibaren daha fazla vergi ödeyecek ve eğer geçen yıl yapılan düzenleme 2018 için de yapılmazsa işçinin eline geçen ücret ise 1.517 liraya düşecek. Patronların en ufak sızlanmasına anında karşılık veren AKP hükümeti, işçinin taleplerine yine arkasına döndü.

Üye sayısı bakımından en büyük konfederasyon olan Türk-İş, işçileri temsilen bulunduğu komisyonda asgari ücret taleplerinin net 1.893 lira olduğunu açıklamıştı. Patronların temsilcisi TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) ise, her ay borçlanarak hayatlarını sürdürmeye çalışan emekçilerle adeta alay edercesine "Türk-İş'in talebi Türkiye gerçeklerine uygun bir rakam değil" diyerek bu talebe itiraz etti. Zaten Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu da dört

kez toplanan komisyonun daha ilk toplantısında asgari ücret konusunda işçilerden fedakârlık beklediğini söyleyerek işçileri yine sefalet ücretine mahkûm edeceklerini doğrudan itiraf etmişti. Üstelik TİSK bununla da yetinmedi ve 2018'de de patronlardan işsizlik sigortası işveren payı alınmasını istedi.

İşçiler geçinebilecek bir ücret talep ederken, TİSK "asgari ücretin sadece geçim şartları temelinde tartışılmasını doğru bulmuyoruz" diyor. Bunu, elbette işçilerin hayat şartlarını düşünerek söylemiyor. Sadece kendi kasasını düşünüyor. Bu yüzden Türkiye gerçeklerine uygun değil derken kendi çıkarlarına uymadığını söylüyor. Çünkü patronlar için tek gerçek, daha fazla kâr elde etmek.

Eğer Türkiye gerçeğinden bahsedilecekse bunu en iyi emekçiler görüyor. Türk-İş'in hesaplamalarına

göre Aralık ayı için 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı 5.238 lira, aylık sınırı ise 1.608 lira. Asgari ücretle çalışan işçi yine açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm edildi. Şimdi geçinebilmek için yine saatlerce fazla mesai kalmak zorunda, tatil günlerinde çalışmak zorunda. Asgari ücretin vergiden muaf tutulması talebi yıllardır karşılık bulmadığı gibi, işçiden kesilen vergiler patronlara teşvik olarak akıyor. Şartlarını iyileştirmek için

sendikaya üye olduğunda işçi kendini kapının önünde buluyor. İşte size Türkiye gerçeği!

Bu gerçeği değiştirmek işçilerin elinde. Bunun yolu mücadeleden, mücadele için örgütlenmekten geçiyor. İşyerlerinde patrona karşı sendikalarda örgütlenmekten, işyeri komiteleri kurmaktan geçiyor. Patronların taleplerini kendine kılavuz edinen iktidara karşı tüm Türkiye çapında işçi mücadelesini birleştirmekten geçiyor.

KHK ile taşeron kadro değil, mahkûmiyet geliyor!

AKP hükümetinin 24 Aralık tarihinde çıkardığı KHK ile yaptığı taşeron düzenlemesi, taşeron işçileri kadro değil mahkûmiyet getirdi. Taşeron işçiler için daha kötü sonuçlar doğuracak bu düzenleme birçok işçiyi de kapsam dışında bırakıyor. Kapsamda olan işçiler, geçmiş haklarından feragat edecek, sınava ve güvenlik soruşturmasına tabi tutulacak. Bu koşulları sağlayıp geçiş yapabilen işçilerin ise en az 2020 yılının sonuna kadar ücretlerinde ve çalışma koşullarında hiçbir iyileşme olmayacak.

Bu düzenlemeyle kamuda çalışan taşeron işçilerinin sadece bir kısmı sürekli işçi kadrosuna geçiş yapabilecek. Sadece "personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alım sözleşmeleri" kapsamındaki ihalelerde çalıştırılan işçiler başvuru yapabilecek. Eğer işçilerin çalıştırıldığı şirkette personel gideri %70'den az ise, o işçiler başvuru yapamayacak. Çağrı merkezi, danışmanlık, yapım işi (anahtar teslim iş), hastane bilgi yönetim sistemi hizmeti kapsamında çalıştırılan taşeron işçileri de kapsam dışında kaldılar.

Belediyelerde çalışan taşeron işçileri de belediyelerin sürekli işçi kadrosuna değil, belediyenin şirketlerine geçiş yapabilecekler. Kamu iktisadi teşekkülleri (KİT) ise hiçbir kapsama alınmadı. Böylece 26 farklı KİT'te çalışan 50 binin üzerinde taşeron işçi, kapsam dışında kaldı.

Kapsama dâhil olan taşeron işçilerinin, sürekli işçi kadrosuna geçişleri otomatik olarak yapılmayacak. Başvuru sonrası işçileri zorlu bir sınav bekliyor. Çalışma bakanı formaliteden bir sınav olacak dedi ama KHK'ya göre her kurum, sınavı sözlü ya da yazılı olarak veya ikisini bir arada kendisi yapacak. Sınavı geçemeyen işçiler işsiz kalacak. Sınavı geç-

bilen işçilerden ise kamuya açmış oldukları davalardan ve geçmişe dönük alacaklarından feragat etmeleri istenecek ve sulh sözleşmesine imza atmaları dayatılacak. İmzalamayan işçiler kapının önüne konulacak.

Ücrette adaletsizlik devam ediyor, sendikal haklar engelleniyor.

Taşeron işçileri bu düzenlemeyle birlikte geçmiş yıllara ait ücret farklarını alamayacakları gibi, geçişten sonra da kamudaki ücret farkları devam edecek. İşçilerin ücretleri, Yüksek Hakem Kurulu'nun (YHK) karara bağlayacağı ve süresi en son sona erecek taşeron toplu iş sözleşmesindeki ücretlerden fazla olamayacak. YHK henüz süresi en son sona eren toplu iş sözleşmesini karara bağlamadı. Fakat bu düzenlemeden önce kamuda açılmış ve süresi 3 yıl olan ihaleler açısından toplu sözleşme süreci devam ediyor. Bu bakımdan YHK'nın karar vereceği toplu iş sözleşmesinin süresi de 2020'nin sonuna kadar olacak demektir.

YHK her taşeron işyeri için ayrı ayrı toplu sözleşme kararı verse de maddelerde standart kararlar veriyor. Ücretler konusunda ise verdiği zam, yılın ilk altı

ayı için %4, ikinci altı ayı için %4. Bunun anlamı çok açık. Bu kapsamda olan işçilerin ücretleri daha şimdiden 2020'nin sonuna kadar YHK tarafından %4'e bağlanmış durumda. Bununla birlikte ayrıca sendikal haklar da tehlike altında. Çünkü YHK'nın karar vereceği toplu sözleşme süresi bitmeden hiçbir sendika yetki başvurusunda bulunamayacak.

Taşeron işçisi OHAL'e karşı!

Taşeron işçiler yıllardır, eşit işe eşit ücret ve güvenceli iş talebiyle kamu işçisi olmak için mücadele etti. Mahkemelere gitti ve kazandı. Fakat şimdi AKP hükümeti hem bu hakları gasp ediyor hem de bu düzenlemeyi KHK ile getirerek işçilere yargı yolunu kapatıyor ve en az 2020'nin sonuna kadar şimdiden ücretlerde ve çalışma koşullarında mahkûmiyet getiriyor. OHAL'in işçi sınıfının haklarına saldırarak için kullanıldığı bir kez daha görüldü. Artık taşeron işçisinin mücadelesi aynı zamanda kendi geleceği için OHAL'in kaldırılması için bir mücadeledir. Kadro talebinin bin bir oyun içeren KHK'lar ile geçiştirilmesine karşı, koşulsuz şartsız tüm taşeron işçilerinin güvenceli kadroya geçirilmesi mücadelesidir.

OHAL nasıl kaldırılır?

Sınıflar arası bir demokratik işbirliği arayışı ile OHAL'in kalkacağını bekleyenlerin yarıldığı açık. TÜSİAD, OHAL kalksın diyor ama grev yasakları ve işçilere uygulanan baskılar ile OHAL'den faydalıyor. ABD emperyalizmi bırakın OHAL'in kalkmasını, kendi menfaatleri için yeni bir darbe girişimini desteklemeye hazır. Avrupa Birliği de farklı değil. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, dosya yükünden kurtulmak için tamamen keyfi hareket eden OHAL Komisyonlarını meşru muhatap kabul etti. Avrupa devletlerinin derdinin, Türkiye'ye demokrasi gelmesi değil Türkiye'den göçmenlerin Avrupa'ya gelmemesi olduğu defalarca kanıtlandı. Sosyal demokratlarla, liberaliyle demokratlar, burjuvaziye, emperyalizme el açıp bekleyedursunlar işçi sınıfı elindeki tüm olanaklarla OHAL koşullarında mücadeleye devam ediyor.

değil. Örneğin sadece DİSK'in grevleri yasaklanmadı. Türk-İş'in grevleri de yasaklandı. Türk-İş üyesi cam işçileri yollara düştüğünde bu mücadelenin kıymeti DİSK'li işçilerin mücadelesinden daha az kıymetli değildi. Sadece KESK'liler baskı görmüyor. İşyerlerinde her sendikadan çalışanlar hatta hükümet yandaş Memur-Sen üyesi olanlar bile pek çok sorunla boğuşuyor. OHAL'e karşı mücadeleyi bu dörtlüyle sınırlamak bu yüzden yanlış. Gelmeyecek olsalar bile tüm sendikalara çağrı yapmak özellikle de işçi sınıfının şu ya da bu şekilde en büyük örgütü olan Türk-İş'i işçinin menfaatlerini savunmaya zorlamak son derece kritik bir görev olarak ortada duruyor. Bu örgütlerin tabanına seslenmek, mücadelenin somut başlıklarında buluşmaya çalışmak gerekli.

Mücadele fabrikalardan ve işyerlerinden yükselcek

Nihayet, insanları OHAL'e karşı gösterilere çağırılmadan önce işçi ve emekçilerin OHAL'le ve istibdad rejimi ile adeta göğüs göğüse dövüştüğü yerlere odaklanmak daha etkili olacaktır. Kimsenin halka, sendika ve kitle örgütlerinden bahsetmiyoruz. Bu tür cılız faaliyetler "dostlar alışverişte görsün" demekten başka bir mana taşımıyor. Hiçbir şey yapmadan durmanın da ayıp karşılanacağı, örgütlerin şanlı tarihlerine yakıştırmayacağı bir ortamda, burjuvaziden ve batıdan özgürlük beklemenin kendine özgü bir biçimi ile karşı karşıyayız.

Artık dostlar alışverişte değil mücadelede görsün

İşçi sınıfının mücadelesi derken zaman zaman kapalı salon toplantısı, basın açıklaması ve bazen küçük çaplı mitingler tertip ederek OHAL'e itiraz eden sendika ve kitle örgütlerinden bahsetmiyoruz. Bu tür cılız faaliyetler "dostlar alışverişte görsün" demekten başka bir mana taşımıyor. Hiçbir şey yapmadan durmanın da ayıp karşılanacağı, örgütlerin şanlı tarihlerine yakıştırmayacağı bir ortamda, burjuvaziden ve batıdan özgürlük beklemenin kendine özgü bir biçimi ile karşı karşıyayız.

OHAL'i sadece işçilerin ve emekçilerin birliği yenilir

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin OHAL'e karşı başlattığı kampanya bu tür bir "aktif dinlenme" görüntüsünü aşabilmiş değil. 14 Ocak için İstanbul'da düzenlenmesi planlanan miting belki bir silkinme sağlayabilir. Ama bunun için bu tür eylemlerin alışılmanın dışında bir çaba ve perspektifle örgütlenmesi gerekir. OHAL'den olumsuz etkilenen sadece bu örgütlerin üyeleri

Kod-A işçilerinin mücadelesi sürüyor

Ekim ayında işten atılan ve o günden beri işe dönmek için mücadele veren Kod-A işçileri kararlı bir biçimde direniş çadırlarında seslerini yükseltmeye devam ediyor.

Yazılım ve arşivleme şirketi olan Kod-A'da, çalışma koşullarının kötü olması sebebiyle sendikalaşma ihtiyacı duyan ve yalnızca örgütlü bir şekilde daha iyi çalışma olanaklarına sahip olabileceklerini düşünen işçiler Sosyal-İş'te örgütlendiler. Patron ise sendikanın şirkete girmemesi için sendikaya üye tüm işçileri işten attı.

Kod-A işçileri, genel müdürlüğü İstanbul Güneşli'de bulunan şirketin önünde yaklaşık 2 aydır çadır kurarak işe dönüş mücadelesi veriyorlar. İşçilerin çadırı her gün başka sektörlerden işçi kardeşlerinin dayanışma ziyaretleriyle dolup taşıyor. İşe iade ve tazminat davaları devam eden işçilerin mesai arkadaşları da her çay molasında ve yemek saatinde çadıra gelerek arkadaşlarını yalnız bırakmıyorlar. Gerek dayanışma yemekleri ile olsun gerekse her birinin asgari ücret olan maaşlarından arttırdıklarıyla, maddi

olarak da desteklerini esirgemiyorlar. İşçiler kararlılık gösterdikçe patron daha da saldırganlaşıyor. Bu dayanışmayı bitirmeye çalışan patron, bir taraftan içerde çalışan işçilere çadıra direnenleri kötülerken diğer taraftan dayanışma gösteren işçileri de başka ilçelerdeki projelerde çalıştırma adı altında belli zaman dilimleri için sürgün ediyor.

Ne patronun sürgün ederek terbiye etmeye çalıştığı işçiler çadıra direnenlere destek olmaktan vazgeçiyor ne de çadıra direnen işçiler kararlılıklarından bir şey kaybediyor. İşçiler ilk günkü kararlılıkla direnmeye devam ediyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak gerçekleştirdiğimiz çadır ziyaretlerinde ve işçilerle yaptığımız sohbetlerde her bir işçiden teker teker aynı sloganı içten bir şekilde duyuyoruz: Biz haklıyız biz kazanacağız! İşçi düşmanı patron gidecek sendikalaşan bizler döneceğiz!

100 SAYIDIR SERMAYENİN VE KARŞISINDA EMEĞİN VE GERÇEK

İlk sayısından itibaren devrimci bir işçi partisini inşa çağrısı yapıyor

Gerçek gazetesinin 2009 tarihli ilk sayısı kamu emekçileriyle işçileri genel greve, patronlara karşı birlikte mücadele etmeye ve krizin faturasını burjuvaziye ödetmeye çağırarak manşeti ve başyazısı ile çıktı. *Gerçek* gazetesi habercilik yapmıyor, ilk sayısından beri sayfalarını işçilerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların en yakıcı gündemleriyle dolduruyor; emekçi halkın sorunlarına çözüm olacak talepleri manşetine taşıyor. 100 sayıdır ısrarla işçi sınıfının patron partilerinden bağımsız sesini yükseltiyor. Sınıf mücadelesini hep bir adım ileriye taşıma ve bu mücadeleyi zaferle taçlandırarak devrimci partiyi inşa etme hedefiyle çıkıyor. *Gerçek*, sadece bir gazete değil, devrimci bir işçi partisinin inşasında işçi sınıfının elinde bir örgütlenme ve mücadele aracı olarak yoluna devam ediyor.

İşçi sınıfının bağımsız sesi!

Patronların örgütleri, onların boyalı basını, konu işçi sınıfı olduğunda elbirliği ile işçi sınıfının sesini kısma çalışıyor. Onların sayfalarında işçi sınıfının grevlerine, direnişlerine, işgallerine rastlamak mümkün değil. *Gerçek*, kendisini işçi sınıfının içerisinde var ediyor. Yoksul mahallerden, grev ve direniş çadırlarından, fabrikalardan, mücadele meydanlarından besleniyor. İşçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların bu alanlarda yükselen sesini, bütün işçi sınıfına ve emekçi halka taşımak için gece gündüz çalışıyor. Patronların satılık kalemlerinin karşısında *Gerçek* Gazetesi ilkyalarını, bizzat işçilerin yazılarına, onların değerlendirmelerine ayırıyor. *Gerçek*, işçilerin, emekçilerin, gençlerin elinde büyüyor!

Gerçek meydanlarda emekçi halkla buluşuyor

Sermayeye ve emperyalizme karşı mücadeleye çağırıyor

Gün ağarmadan işe giden emekçilere sesleniyor

İşçilerin gündemlerini sayfalarına taşıyor

Servis duraklarında fabrika işçilerine ulaşıyor

Çankaya'da zor yıllar SO MAYI UNUTMA!
İşçinin kıdemi, genel grev sebeb!
Türkiye'nin Suriyeleştirilmesine hayır!

Barış istemek yetmez! AKP'yi yenmeden savaş bitmez!
EVDE TEK BAŞINA DURMA! ÖRGÜTLEN!

Direniş çadırlarında, fabrikalarda, mücadele alanlarında işçilerin yanında

YALANLARININ EMEKÇİLERİN SESİYİZ!

Sen de katıl, bu inşanın parçası ol!

Yeryüzündeki bütün zenginlikleri var eden, ama yoksulluğa mahkûm bırakılan işçilerin, geleceği sermayenin çarkları arasında karartılan gençlerin, erkek egemen kapitalist sisteme karşı başkaldıran kadınların gazetesi *Gerçek*, bütün yazılarında işçilerin ve emekçilerin çıkarlarını savunuyor. İşçi sınıfının burjuvazinin ideolojik hakimiyetinden kurtulması, yaşadığımız sömürüye dayanan sınıf toplumunun gerçeklerini ve çözüm yollarını anlayarak işçilerin sınıfın öncüsü olma yolunda bilimsel sosyalizm ile donanmasını hedefliyor. İşçi sınıfını siyaset masasına yumruğunu vurmaya, devrimci bir işçi partisinin inşasına omuz vermeye çağırıyor. Sen de bu mücadelede *Gerçek*'e yoldaş ol! Açlığa, yoksulluğa, savaşa, istibdad düzenine karşı sen de gel, bu inşanın bir parçası ol!

Sungur Savran

Sasa'dan, Tekel'den HT Solar'a, *Gerçek*'in 100. sayısına

Elinizde tuttuğunuz gazete, devrimci işçi gazetesi *Gerçek*'in 100. sayısı! Kutlu olsun hepimize! “Devrimci gazete” dedik: Dünyada Ekim devriminden Küba devrimine, Türkiye topraklarında Şeyh Bedreddin'in 1416 devriminden 1908 Hürriyet devrimi ile başlamış bütün devrimci geleneğe, Nâzım Hikmet'in muhalif TKP'sinden 1970'li yıllardan itibaren biriken anti-emperyalist, sosyalist geleneğe sahip çıkan bir gazete. Bu gazete, hiç unutulmasın, Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır. Türkiye'nin ve dünyanın bütün sorunlarının proletaryanın, modern işçi sınıfının birlik içindeki devrimci eylemiyle çözüleceğini savunmaktadır.

“İşçi gazetesi” dedik: Bu gazete Ekim 2014 tarihini taşıyan 60. sayısından beri, yani tam 40 sayıdır, yani üç yıldan uzun bir süredir, her sayısının en az iki sayfasını, hem de kapaktan sonraki ilk sayfalarını “Fabrikalardan Haberler”e ayırmıştır. Bu adı belki de değiştirmeliyiz. Bunlar “haber” değildir. Bunlar fabrika, tersane, maden işçisinin, yani mavi yakalı işçi arkadaşlarımızın ve yoldaşlarımızın kendi fabrikalarında ve sektörlerinde yaşanan ekonomik, sosyal, politik sorunlara ilişkin bilgi ve görüşlerini paylaştıkları yazılardır. Naçizane bizim de yazdığımız şu köşe yazıları gibi, bunlar da fikir yazılarıdır. Yani bu gazetenin “aydın” diye anılan toplumsal çevrelerden gelen yazarlarından daha fazla işçi yazarı vardır! Ne mutlu bize!

Daha genel olarak, bugün solun ezici çoğunluğu işçi sınıfının mücadelelerine sadece “platonik” olarak anılan tarzda, uzaktan, ona dokunmadan bir ilgi gösterirken, DİP erişebildiği bütün işçi mücadelelerinin ta göbeğinde, bazı örneklerde ise en başında yer almaktadır. “OHAL altında muhalefet yapılamıyor” diyerek gerçek baskılara yanlış tepkilerle yaklaşan solun bazı kesimlerine ve “sivil toplum kuruluşları”na karşı olarak, HT Solar'da olduğu gibi, OHAL altında grevle ve işgalle mücadele edilebileceğini kanıtlamaktadır.

Rastlantı mıdır bütün bunlar? Elbette değil! Bu partinin mayasını oluşturan gelenek, daha 1980'li yılların sonlarında doğuştan itibaren, çok alçakgönüllü de olsa, işçi sınıfının içinde çalışıyordu. Adana'da, o zamanlar Türkiye'nin en modern ve büyük fabrikalarından biri olan Sasa'da, yıllar boyu üst üste temsilcilik yapmış birçok işçi bu geleneğe mensuptu. Çünkü büyük eylemleri yönetmişti bu geleneğin devrimci Marksist militanları.

Bu gelenek 1990-91 Zonguldak grev ve yürüyüşü sırasında, alçakgönüllü olanaklarının tamamını kullanarak Zonguldak'a yerleşti, orada yaşadı, oranın devrimci Marksist işçi çevresinin genişlemesini sağladı.

Bu gelenek 1995'te seçimlerde aday göstermek söz konusu olunca, daha güçlü olduğu İstanbul'u değil, henüz çok zayıf olduğu Kocaeli'ni, İzmit-Gebze-Gölcük havzasını seçti, o bölgenin işçi sınıfı içinde yoğun faaliyet gösterdi ve sonunda orada güçlendi. Bu yüzden ki, bu geleneğin Çukurova ve Kocaeli çalışmalarının belkemiği, hatta neredeyse tamamı fabrika ve tersane işçilerinden oluştu! Bu hareketin “aydın”ları, üniversite öğretim üyesi olmaktan çok, sendikalarda işçi eğitimi görevlisi olmaya zaman ayırdı.

Bütün bu faaliyetler, hem Türkiye'nin ortamı, hem de Berlin Duvarı'nın çöküşü ertesinde sosyalizmin yaşadığı (ve kısmen hâlâ devam eden) sarsıntı yüzünden zaman zaman sendeledi. Hareket kazandıklarını yitirdi. Ama o çabalarda cisimleşen proleter

ruh hiçbir zaman yitirilmedi. Gidenler gitti, proleter bir hareketi arkalarında bıraktıklarını fark bile etmemiş olmaları onların sorunudur. Kalanlar yürüdü ve bugüne geldi.

Devrimci İşçi Partisi, 2007 yılında kendini “parti girişimi” olarak oluşturdu. Partinin bugün yöneticisi olan genç kuşak, o kuruluştan hemen sonra 2009-2010 yıllarında 72 gün boyunca Ankara sokaklarına hâkim olan, şanlı “Sakarya komünü” eylemini yürüten Tekel işçilerinin arasında geçirdi aylarını. Bugün metal sektörünün tamamında, Bursa'da, Ege bölgesinde, Kocaeli'nde, Çorlu'da, Bilecik-Eskişehir bölgesinde, Antalya turizm işçileri bağrında, üniversitelerde taşeron işçiler arasında fiilen işçi sınıfı içinde mücadele eden kadrolar, proletarya devrimciliğini salonlarda ve kitap sayfalarında değil, Tekel işçilerinin yamacında, çadırlarında, onlarla sabahlayarak, onlarla birlikte direnerek öğrendiler.

Bu hareket, aynı zamanda “aydın” hareketi ise, bu, proletaryanın bilimsel düşüncesi olan komünizmi ciddiye almasındandır. Bu parti, metal sektöründe yaşanan patlamayı 2015 Nisan ayında gerçekleştikten sonra fark etmedi, 2012 yılında öngördü. Bu yüzden parti kongrelerinde adım adım sınıf bağrında mevzilenme kararları aldı, önceliklerini ona göre seçti. Bu parti, Zonguldak madencisinin en son kendini ocaklara kapatmasıyla bir kez daha tescil edilen stratejik kavgasını öngördüğü için yıllar önce kongresinde oraya yönelme kararı aldı.

Bu partinin Tekel okulunda yetişen genç önderliği, 2015 metal mücadelesi patlak verdiğinde, DİP henüz fabrikalarda yokken gecesini gündüzünü metal işçilerine adadı. Bu yüzden şimdi bir dizi metal fabrikasında mevcuttur, HT Solar'da olduğu gibi artık mücadeleye önderlik dahi ediyor. Bu partinin daha genç kuşağı ise, Soma işçisinin “tatlı” bir ölümlerle öldüğünü söyleyen rezil profesörlere İTÜ Maden Fakültesi'nin işgaliyle cevap veren, yaz tatillerini tersanelerde, fabrikalarda çalışarak geçiren, sabah altıda işçi mahallelerinde bildiri dağıtan, daha da öteye üniversitesinden mezun olduktan sonra hayatını, fabrika işçisi olarak, seçtiği sınıf içinde yaşamaya ve mücadele etmeye adanmış bir kuşaktır. Gezi'nin dev isyanını şık bir gömlek gibi üzerinden atıp Avrupa'ya, Kanada'ya, Uruguay'a yerleşme hayalleriyle oyalanan bir kuşak değil!

Gerçek, 100. sayısını bütün bunların gururuyla kutluyor. Bu devrimci proleter tutumunu derinleştirerek sürdürme kararlılığındadır. Bu satırları okuyan herkese de, şayet bu yeniden yükselen faşizm, savaş ve doğa yıkımı çağında sosyalizmin insanlığın tek kurtuluşu olduğunu hâlâ anlıyorsa, DİP'e omuz verme çağrısı yapıyor. Hangi biçim altında olursa olsun!

Ekim devriminin 100. yıldönümünün hemen ardından gelen bu 100. sayımızı kutlarken, son bir noktayı da unutmayalım. Biz sadece Türkiye devrimi için bir parti değil, Lenin ve Trotskiy'in sosyalist dünya devrimi programı doğrultusunda, aynen Mustafa Suphiler'in Türkiye Komünist Fırkası gibi, bir dünya partisi, bir Enternasyonal kurmak için de mücadele ediyoruz. Çünkü işçi sınıfı evrensel bir sınıftır, kurtuluşu da evrensel olacaktır. *Gerçek*, bu sayıda göreceğimiz gibi, sadece Türkiye'de değil, Arjantin'de 18 Aralık'ta on binlerin katıldığı büyük eylemlerde öncülük eden kardeş partimiz Partido Obrero gibi, bütün dünyada işçi sınıfının bağrında mücadele ediyor. Ne mutlu bize!

Mustafa Kemal Coşkun

İslamcıdan anti-emperyalist olur mu?

Son birkaç yıldır, daha doğrusu hem uluslararası ilişkilerde yaşanan çıkar çatışmaları hem de AKP'nin iktidarını kaybetme korkusu, İslamcılarının, havuz medyasında köşe yazarları başta olmak üzere, kendilerini anti-emperyalist gösterme yarışına sokmuştur. Yok "bizi kışkırtıyorlar", yok "büyümemizi istemiyorlar", yok "bize düşmanlar", yok "Türkiye büyüyor" hezeyanları bu korkunun yansımalarından başka bir şey değildir.

Peki, başlıktaki soruya dönelim. İslamcıdan anti-emperyalist olur mu? Elbette ki olmaz!

Anti-emperyalist olmanın ilk koşulu, anti-kapitalist olmaktır. Anti-emperyalist mücadeleye girişen birisi, ister istemez kapitalizme de karşı çıkmak zorundadır. Çünkü emperyalizm, dışarıdan zorla dayatılan bir olgu olmaktan ziyade doğrudan doğruya ülkenin kapitalist sınıflarının çıkarlarıyla bağlantılıdır. Ancak bu sayede uluslararası emperyalist sermaye sömürdüğü ülkelerin artı-değerine el koyabilir ve bunun başka yolu yoktur. AKP iktidara geldiği andan itibaren ülkeyi küresel kapitalist sistemle bütünleştirmeye çalışan bir parti olduğu ölçüde anti-emperyalist olması olanaklı değildir ve herkesin bildiği üzere AKP, serbest piyasacılığın, özelleştirmenin, işçi düşmanlığının şampiyonudur. Eğer böyle olmasaydı, AKP yöneticileri, kendilerine her ihtiyaç duyulduğunda avuçlarına bir avuç tuz alıp ABD kapısına koşmazdı. Hatırlayalım, Erdoğan'ın BOP'un eş başkanı olduğunu söylediği zamanlar ya da ABD'nin isteğiyle Suriye'de yaratılan yıkıma ortaklığı, Avrupa Birliğinden müzakere tarihi aldıkları için Ankara'nın orta yerinde miting düzenlemesi, olmadı Irak'a müdahale içeren 1 Mart tezkeresini canhıraş savunusu çok da uzak geçmişlerde olmamıştır.

Kaldı ki sadece ülkemizde değil, tüm dünyadaki İslamcılarının bugüne kadar hiçbir biçimde anti-emperyalist bir söylemi ve mücadelesi olmamıştır. Zaman zaman anti-Amerikancı söylemleri olur, ama anti-Amerikancılık anti-emperyalizm demek değildir. Aslında yabancı düşmanlığımıza ya da olmadı "batı karşıtlığına" işaret eden söylemleri çok daha fazladır. Lakin yabancı düşmanlığının ya da "batı karşıtlığının" anti-emperyalizmle alakası yoktur. Buna Hizbullah da, Müslüman Kardeşler de, İran da, Suudi Arabistan da ve aklınıza hangi İslamcı hareket ya da ülke gelirse, hepsi de dahildir. Daha da ileri giderek söyleyelim: Ülkemizde dahil olmak üzere tüm dünyada İslamcılar, emperyalizmin suç ortağı olmaktan başka bir şey yapmamışlardır ve belli ki öyle de kalacaklardır.

Bir de kapitalizmi sorun etmeden, kapitalizme karşı çıkmadan, hem kapitalist bir ekonomiyi savunup hem de "bağımsız" olunacağını zanneden ulusalcılar vardır ki, düpedüz AKP'nin payandası, emperyalizmin de uşağı olmaktan başka bir iş görmezler.

Bugün görünen durum çok açıktır: AKP ve aklınıza hangisi geliyorsa İslamcı herhangi bir hareket asla anti-emperyalist olamaz. Emperyalizmi yenmek için önce kapitalizmi yıkmak, onun yerine adil, eşitlikçi ve insanın insanı sömürmediği bir düzeni getirmek zorunludur. Bunu yapabilecek tek güç, kapitalist sınıf ile çıkarları çatışan, kapitalizmden ve emperyalizmden fazlasıyla zarar görmüş, sömürülmüş ve ürettiği her şey elinden alınmış işçi sınıfından başkası değildir. İşçi sınıfına yakışan da budur.

Kardeş kavgası isteyenlere sınıf kavgasında birleşerek cevap verelim

Kardeş kavgasını engellemek gerekir. Bunun için daha büyük ve kapsayıcı bir mücadelede birleşmek şarttır. Bu mücadele sınıf mücadelesidir. Her fikirden, inançtan, memleketten insanı bir araya getiren sınıf mücadelesidir. İşte sendika hakkı için grev yapan, fabrikasını işgal eden bunu en baskıcı koşullar altında gerçekleştiren çünkü bir ve beraber olabilen HT Solar işçisi, işte barikatları aşan, gözaltına alınıp çıktığında yeniden yürüyüşüne devam eden Posco Assan işçileri, MESS dayatmalarına karşı el birliği eden metal işçileri... Çankırı'da fabrikasını terk etmeyen Sumitomo lastik işçileri, Trakya'nın, Bilecik'in Cam işçileri ve Türkiye'nin dört bir yanında sandıklarda farklı partiye mühür basan ama emeğin çatısı altında buluşan milyonlar.

24 Aralık sabahı çıkan 696 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'nin (KHK'nın) 121. maddesi bir anda tüm Türkiye'de bir "iç savaş" tartışması başlattı. İlgili KHK maddesinde "resmi bir sıfat taşıyıp taşımadıklarına bakılmaksızın darbe teşebbüsü ve terör eylemleri ile bunların devamı niteliğindeki eylemlerin bastırılması kapsamında" hareket edenlere ceza muafiyeti getiriliyor. Her ne kadar AKP sözcüsü Mahir Ünal ve Adalet Bakanı Abdülhamit Gül bu maddenin 15-16 Temmuz günlerini kapsadığını söylese de AKP'nin önde gelen hukukçusu Burhan Kuzu attığı tivit ile maddeyi şöyle yorumlamıştı: "İşin özeti şu: 15 Temmuz benzeri bir darbe veya terör saldırısı yeniden gerçekleşirse, bu ihanete müdahale edecek vatandaşlarımız kanuni olarak koruma altına alınacak." Kendisine karşı girişilen her türlü muhalefet hareketini, düzenin ana muhalefet partisinden gelenleri bile, "terör", "FETÖ", "darbecilik" vb. sıfatlarla anan bir iktidarla karşı karşıya olduğumuz düşünülüğünde kaygıların son derece haklı olduğu açık.

Gayri meşru müdafaaya muafiyet

Ancak sorun sadece bu maddenin 15-16 Temmuz günlerini aşan ve geleceğe dönük yorumlanmasından da ibaret değil. Aslında mevcut yasalar da darbe girişimine karşı direnen halka, meşru müdafaaya yapan vatandaşa güvence sağlıyor. Bu kapsamda hareket eden kimsenin kanuni bir yükümlülük altına girmesi zaten söz konusu değildi. Ancak meselenin boyutu bununla sınırlı değil. Zira 15-16 Temmuz günlerinde de "darbeye karşı direniş" kavramını aşan linçler yaşanmıştı. Darbe girişimi sırasında subayları tarafından kandırılan, sonra tehdit edilen, hatta aralarından halka silah sıkmayı reddeden, bazıları subayları tarafından vurulan askerler sabah saatlerinde gürhurların işkence ve linç girişimine maruz kalmıştı. Bu esnada linç edilerek öldürülen askerler oldu. Darbe girişimine karşı olduğu kadar bu linç görüntülerine karşı da kamuoyu geniş bir tepki göstermişti. Hatta Devlet Bahçeli bile o zamanlarda bu kişilere meclis kürsüsünde ağır hakaretlerde bulunuyor ve "darbecilerle birlikte yargılanmalarını" istiyordu. Şimdi aynı Bahçeli, bu kişilere yargı muafiyeti getirilmesine karşı çıkanlara saldırıyor.

Parlamentarizm yerine paramilitarizm

AKP iktidarını paramiliter güçlerle muhalefeti sindirmek üzere hazırlık yapmakla suçlayanlar boş vehim yaşamıyor. 16 Nisan referandumundan önce de bu yönde çok emareler birikmişti. AKP Manisa il başkan yardımcısı referandumda "evet çıkmazsa iç savaşa hazır olun" diye

konuşuyor, Cumhurbaşkanı Başdanışmanları silah alımının kolaylaştırılması için lobicilik yapıyor, Osmanlı Ocakları çeteler oluşturuyor, Melih Gökçek elemanlarını silahlandırıyor, Sedat Peker kan banyosu tehditlerinde bulunduğu "evet" mitingleri düzenliyordu. Nitekim 16 Nisan referandumu son derece şائبeli şekilde gerçekleştikten sonra ve Erdoğan meşhur "atı alan Üsküdarı geçti" sözleriyle şaibenin altını çizmişken Kılıçdaroğlu halkı protesto etmeye çağırmasının gerekçesi olarak şöyle diyordu: "Karşı taraf silahlıydı... Çok vahim olaylar çıkabileceği endişesi nedeniyle, bu sorumluluğu almamaya karar verdik."

Bu saydığımız olayların hiçbirini bir darbe girişimine ya da terör olayına karşı yaşanmadı. Bunların hepsi sonunda sandıkların kurulacağı bir "referandum" sürecinde gerçekleşti. Tüm bu yaşananları unutmamalıyız. Gerçek, bazıları gibi böyle bir tehlikeye işaret etmek için bu KHK'yı beklemedi. 15 Temmuz'dan beri her aşamada paramiliter örgütlenmelere dikkat çekiyor. Yaşananlar ışığında bugüne baktığımızda ise gördüğümüz şey olası bir darbe girişimine karşı önlem almak ve halkı örgütlemekten çok paramiliter çeteler aracılığıyla iktidara tutunma çabasına işaret etmektedir.

Yeni bir darbe girişimini engellemek isteyen ABD'ye dokunur

Yeni bir darbe girişimi tehlikesi vardır. Bunu kaç zamandır kanıtlarıyla ortaya koyuyoruz. 15 Temmuz'da birbiriyle anlaşamayan cuntaların sadece bir bölümü tasfiye olmuştur, geri kalanlar hâlâ aktif olarak ordudadır. Daha da önemlisi 15 Temmuz'un arkasında olduğu ayan beyan ortada olan ABD emperyalizmi NATO ve İncirlik Üssü aracılığıyla etkinliğini sürdürmektedir. Gerçekten yeni bir darbe girişimini önlemeye niyetli olan, ilk başta NATO'dan çıkar, İncirlik Üssü'nü kapatır, Ankara'da görev yapan ABD Generallerini kovar, CIA mahsulü MİT'i lağvederdi. Oysa bunların hiçbirini yapılmadı.

Ayrıca halkın mezhepsel, dinsel temelde bölünmesi ve kardeş kavgasına sürüklenmesiyle yeni bir darbe girişimini önlemek bir yana buna zemin hazırlanacağı da ortadadır. Pek çok yerde askerlerin halkla karşı karşıya gelmesinde ve kişilerine dönmesinde kitlelerin silahsız olarak direnmiş olmasının etkisi büyük olmuştur. Tankları, helikopterleri, F-16 uçaklarını stratejik olarak durduran ise ordu içindeki bölünmedir. Yani başka tankların, helikopterlerin, jetlerin cuntanın karşısında harekete geçirilmesidir. Yarın AKP sokağa silahlı paramiliter çetelerini salarsa ordu içinde darbeye kalkışanlar kendilerine taraftar bulmakta

zorlanmayacak, darbeye karşı AKP'nin paramiliter çeteleriyle birlikte hareket edecek bir birlik bulmak da pek mümkün olmayacaktır. Mısır'da halkın milyonluk eylemler ve genel grevlerle diktatör Mübarek'i nasıl devirdiği hatırlanmalıdır. Mübarek orduyu işçi ve emekçi milyonların üzerine sürememiştir. Ancak bir yıl sonra general Sisi, darbe yaparken silahlı Müslüman Kardeşler militanlarını bahane ederek binlerce insanı katletmiştir.

Yeni bir Amerikancı-NATO'cu darbe girişimini önlemenin yolu ABD'yi kovmaktan geçiyor ama iktidar ABD'yi kolluyor; böyle bir girişimi boşa çıkartmak için halkın birliğini sağlamak gerekiyor ama iktidar her yaptığıyla daha fazla bölünme yaratıp kardeş kavgasını körüklüyor. Cemaat olsa ancak bu kadarını yapardı. Bir cunta darbe planlıyor olsa bunların olmasını beklerdi. Türkiye, 15 Temmuz'un aydınlatılmamasının, AKP'nin içine uzanan cemaat bağlantılarının açığa çıkartılmamasının bedelini ağır şekilde ödemekle karşı karşıya kalabilir.

Kardeş kavgasına karşı sınıf mücadelesi

Kardeş kavgasını engellemek gerekir. Bunun için daha büyük ve kapsayıcı bir mücadelede birleşmek şarttır. Bu mücadele sınıf mücadelesidir. Türkiye halkını birleştirecek şemsiye, emektir. AKP grevleri yasaklarken pek memnun olan patronlar kulübünün OHAL kalksın demesinin kıymeti harbiyesi yoktur. ABD'nin, Avrupa'nın demokrasi ve insan hakları söylemleri ikiyüzlüdür. Bel bağlanmamalıdır.

Her fikirden, inançtan, memleketten insanı bir araya getiren sınıf mücadelesidir. İşte sendika hakkı için grev yapan, fabrikasını işgal eden bunu en baskıcı koşullar altında gerçekleştiren çünkü bir ve beraber olabilen HT Solar işçisi, işte barikatları aşan, gözaltına alınıp çıktığında yeniden yürüyüşüne devam eden Posco Assan işçileri, MESS dayatmalarına karşı el birliği eden metal işçileri... Çankırı'da fabrikasını terk etmeyen Sumitomo lastik işçileri, Trakya'nın, Bilecik'in Cam işçileri ve Türkiye'nin dört bir yanında sandıklarda farklı partiye mühür basan ama emeğin çatısı altında buluşan milyonlar.

İşte bu sınıf kavgası büyür ve ülkenin kaderinde belirleyici olursa kardeş kavgası ancak bu şekilde önlenir. Paramiliter çetelerin de, bunları kendine bahane edip yeni girişimler peşinde olanların planları da ancak bu şekilde kursaklarında bırakılır. Amerikancı askeri darbeye de, ülkeyi iç savaşa sürükleyecek paramiliter çetelere karşı da bizi yasa maddeleri değil, işçi sınıfının birliği koruyacaktır.

Ekmek ve hürriyet için zincirsiz kurucu meclis

En son çıkartılan 135 maddelik KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile bir kez daha görüldüğü gibi Türkiye’de meclis fiilen feshedilmiştir. TBMM’nin televizyondaki herhangi bir tartışma programından daha fazla hükmü kalmamıştır. Yine son KHK’lar göstermiştir ki Türkiye’de Anayasa fiilen askıdadır. Çıkarılan KHK’lar OHAL’le ilgisi olmayan konuları düzenlemekte, meclisin yetkilerine tecavüz etmekte, taşeron düzenlenmesinde olduğu gibi vatandaşa şantaj yapmakta, kurumları kapatmakta ve yürütme eliyle yargıyı yeniden yapılandırmaktadır. İşte bu şartlar altında düzen içi seçenekler hiçbir başarı ve gelecek vaat edemez.

İstibdad rejimi ile iktidara tutunanlar kendileri ile birlikte Türkiye’yi de çöküşe sürüklüyor. Emekçi milyonların hiçbir sorunu çözüm bulmuyor. Ekonomi kötüye gidiyor. OHAL ve KHK’larla güya Türkiye’yi yönetmeye çalışan ama büyük sorunları idare etmeyi bile beceremeyen bir iktidar söz konusu. Her şey Türkiye’nin bir dönüm noktasına doğru ilerlediğini gösteriyor.

Meclis fiilen feshedilmiştir ve Anayasa fiilen askıdadır

En son çıkartılan 135 maddelik KHK (Kanun Hükmünde Kararname) ile bir kez daha görüldüğü gibi Türkiye’de meclis fiilen feshedilmiştir. TBMM’nin televizyondaki herhangi bir tartışma programından daha fazla hükmü kalmamıştır. Yine son KHK’lar

göstermiştir ki Türkiye’de Anayasa fiilen askıdadır. Çıkarılan KHK’lar OHAL’le ilgisi olmayan konuları düzenlemekte, meclisin yetkilerine tecavüz etmekte, taşeron düzenlenmesinde olduğu gibi vatandaşa şantaj yapmakta, kurumları kapatmakta ve yürütme eliyle yargıyı yeniden yapılandırmaktadır. Tüm bunlar olurken Anayasa Mahkemesi üyeleri cemaatle iltisaklı geçmişleriyle dolayısıyla (AYM Başkanı Zühtü Arslan, 2015’te cemaatin yuvası olduğu gerekçesi ile kapatılan Polis Akademisinin başkanlığını yapmıştı) adeta rehin alınmış durumdadır ve OHAL’le ve milletvekillerinin tutukluluğu gibi eskiden tersine karar verdiği tüm başvuruları iade etmektedir.

Referandumun ardından yeni anayasanın 2019 seçimlerinden sonra yürürlüğe girmesi ve baş-

kanlık sistemine geçilmesi öngörülmüştür. Ne var ki parlamenter sistem şimdiden yıkılmıştır. Yıkılan parlamentarizmin yerine paramilitarizm inşa edilmektedir. Sivil çeteler sadece KHK’lar ile değil günbegün iktidarın uygulamalarıyla cesaretlendirilmektedir. Her yerden pıtrak gibi silahlı çeteler türemektedir. Bu çetelerin referandumdaki şaibelerin protesto edilmesine karşı iktidar lehine caydırıcı bir güç rolü oynamış olduğu unutulmamalıdır. Kılıçdaroğlu bunu: “Karşı taraf silahlıydı... Çok vahim olaylar çıkabileceği endişesi nedeniyle, bu sorumluluğu almamaya karar verdik” sözleriyle itiraf etmiştir.

Anayasa askıda, sınıf mücadelesi yürürlükte

Sendika üyeliği bir anayasal hak olarak güvence altında-

dır. Ne var ki bu hak her gün patronların istibdad rejimini arkalarına alarak yaptığı saldırılarla çiğnenmektedir. Sendikalaşma faaliyetleri her fabrikada, her işyerinde uzunca bir süre boyunca gizli yürütülmek zorundadır. İşçiler son olarak HT Solar fabrikasında olduğu gibi birçok işyerinde bu haklarını kullanabilmek için grev ve fabrika işgali yapmak zorunda kalmıştır. Bu mücadelede karşılarında sadece patronu değil hükümetten kaymakamlığa ve oradan polise uzanan bir istibdad rejimini bulmuşlardır. İşçiler sonunda başarmıştır ve sendikal örgütlenmeyi tamamlamıştır ama bunun bedelini haksız yere arkadaşlarının işten atılmasıyla ödemişlerdir. Posco Assan işçileri de anayasal haklarını kullandıklarında 90 arkadaşlarının işten atılmasıyla karşı karşıya kalmıştır. Sendikal yetki belgesi ise Çalışma Bakanlığı’nın dehlizlerinde kaybedilmiştir. İşçiler basit bir evrak takibi niteliğindeki yetki belgesini alabilmek için Ankara’ya yürüyüş başlatmak zorunda kalmış, polis saldırısına uğramış ve toplu halde gözaltına alınmıştır. Her gün bunun gibi sayısız işçi mücadelesi yaşanmaktadır. Sırada metal iş kolunda MESS ve işçi sendikaları arasındaki toplu sözleşmeler vardır. Patronlar toplu pazarlık masasına otururken, “OHAL’de patronların önünü açtık. Grev mrev yok” diyen Erdoğan da patronların yanında yerini almaktadır. Grev, işçinin anayasal hakkıdır. Uluslararası sözleşmelerle güvence altındadır. Ancak bu hakların hepsi fiilen askıya alınmış durumdadır. Ama işçi sınıfı anayasa askıya alındı diye susup oturmuyor.

Zincirleri sınıf mücadelesi kıracak

Mevcut durum ortada iken, bin kere yüzlerine kapandıktan sonra hâlâ Anayasa Mahkeme-

si kapısını aşındıran CHP’liler, Akşener’e bel bağlayanlar, Abdullah Gül’ü başkan aday olarak hazırlayanlar, fiilen feshedilmiş mecliste koltuk kapma hayallerine dalanlar, Amerika’dan, Avrupa’dan demokrasi dilenenler hiçbir çıkış yolu sunmuyor. Mevcut düzen dikiş tutmuyor. Yama yapmaya çalışmak boşunadır. Üstelik, böyle bir muhalefet istibdadı yerinden etmenin günü geldiğinde kitlelerden korkarak, düzeni koruma içgüdüleriyle bir orta yol arayışına girecektir. AKP ve Erdoğan son yıllarda tekrar ve tekrar düşmenin eşğine gelmiştir; özellikle 7 Haziran 2015 seçimlerinden sonra ciddi bir muhalefet AKP’nin açık seçim yenilgisini zafere dönüştürebilirdi. Ama düzeni sarsmama kaygısı, “düzenli geçiş” saplantısı hep uzlaşmayla sonuçlanmıştır.

Türkiye’de emekçi milyonların ekmek ve hürriyet talebinin karşılık bulacağı zincirsiz bir Kurucu Meclis tek seçenek olmayı sürdürüyor. Türkiye’nin, milyonların ekmek ve hürriyet mücadelesi ile yeniden kurulması gerekiyor. Zincirsiz bir Kurucu Meclis tek seçenek ve bu seçeneğe ulaşmanın yolunu da yine işçi sınıfı gösteriyor. Türkiye’yi sermayenin ve emperyalizmin zincirlerinden kurtaracak tek güç de yine işçi sınıfıdır. Tek tek fabrikalarda, işyerlerinde tüm baskılara karşı haklarını alan, arkasına istibdad rejimini almış patronları dize getiren işçilerin mücadelesi yayıldığında, işçi sınıfı ulusal çapta bir ekmek ve hürriyet mücadelesine giriştiğinde, grevler genel grevlere dönüştüğünde, Ankara yollarına düşen işçiler bentleri aşır birer nehir gibi birleşip akmaya başladığında istibdadı yenecek, emperyalist zincirleri kıracak ve Türkiye’yi yeniden kuracak olan güç ortaya çıkacaktır.

Zarrab ve Halkbank krizinde işçinin çözümü ve burjuvanın U dönüşü

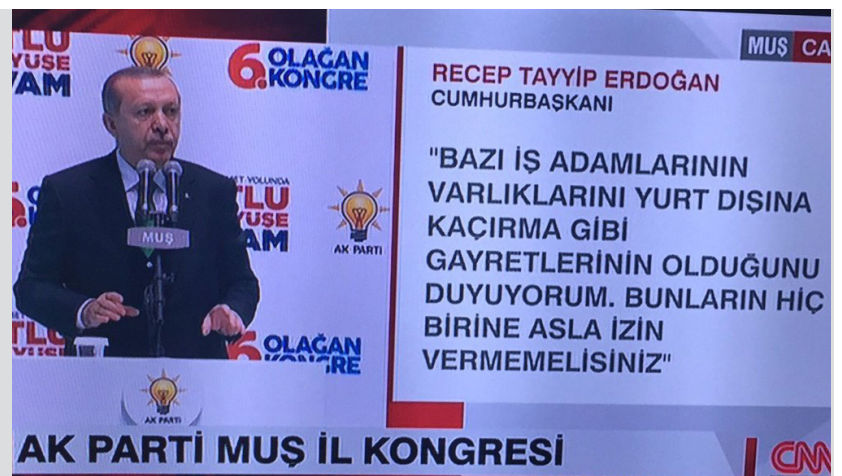
Türkiye, Zarrab davası ile adeta rehin alınmış haldedir. Davanın seyri içinde Halkbank genel müdür yardımcısı Hakan Atilla’nın durumuna bakıp “dağ fare doğurdu” diyenler yanılıyor. Zira bu dava ile emperyalizm, Halkbank’a kesilmesi muhtemel cezalar ve başkaca yaptırımlar ile, Türkiye ekonomisini sarsacak kozları elinde tutmaya devam ediyor. Sermaye ilk fırsatta pılısını pırtısını toplayıp Türkiye’den kaçmaya hazırlanıyor.

Devrimci İşçi Partisi, ser-

mayenin krizin tüm yükünü Türkiye’nin emekçi halkına yıkarak kaçma çabasına karşı programını açıklamıştı: Borsa kapatılsın! Dış ticarete ve dövizde devlet kontrolü! Yaklaşan krize karşı milyonları savunacak başka yol ve yöntem yoktur. Bankaların ve kilit sanayi dallarının kamulaştırılması ile birlikte planlı bir ekonomik yapı hızla tesis edilmediği takdirde, piyasa anarşisinin tüm toplumu bir girdap gibi içine çekip boğması kaçınılmazdır.

Gerçekler ortada. Nitekim

Erdoğan bile “sermaye kaçırıncıları engelleysin” diyecek oldu. Hemen çark etti. “Benim sermaye hareketlerinin sınırlandırılması yönünde bir talimatım söz konusu değildir. FETÖ gibi, PKK gibi terör örgütleriyle ilgili olarak paraları yurt dışına kaçırıncılar zaten haindir. Benim söylediğim iş adamlarımızın yerli ve milli duruş sergilemesi gerektiğidir.” Oysa ki daha önce söylediği sözler gayet açıktı. Konu FETÖ ya da PKK değil doğrudan doğruya iş adamları idi. Demişti ki: “Bazı haber-

ler, sinyaller alıyorum. Bazı iş adamlarının varlıklarını yurt dışına kaçırma gibi gayretleri olduğunu duyuyorum. Ve buradan sesleniyorum. Önce kabineye sesleniyorum. Bunların hiçbirine çıkış için izin vermemelisiniz.”

Erdoğan, döndü, dönmek

zorundaydı. Çünkü yıllardır uyguladığı kapitalist politikalarla Türkiye’nin elini kolunu bağlayan kendisiydi. O yüzden tek planları, olası bir ekonomik sarsıntıda tüm yükü işçi sınıfının ve emekçilerin üzerine yıkmak için bankaları kurtarmak!

Levent Dölek

Korsanın başkenti olmaz

Trump'ın ABD büyükelçiliğini Kudüs'e taşıma kararı geniş çaplı bir infial uyandırdı. Ancak bu infial güçlü bir anti-emperyalist ve anti-Siyonist tepkiye dönüşmedi. Aslında olan şuydu: Türkiye'de AKP iktidarı, işbirlikçi Arap liderlikleri ile bir olup itina ile kitlelerin gazını aldı. İki zafer hikâyesi yazdılar. İlki İslam İşbirliği Teşkilatı'nın 4 Aralık tarihli kararı. İkincisi Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ABD'yi yalnız bırakan bir kararın kabul edilmesi. İki karar da zülfiyare dokunmaktan itina ile kaçınmıştır. İslam İşbirliği Teşkilatı'nın kararı Doğu Kudüs'ün, Filistin devletinin başkenti olarak Arap ve İslami kimliğini tasdik etmiştir. İsrail'i işgalci olarak tanımlamıştır.

Peki, bu kararın tek bir pratik ve somut sonucu olmuş mudur? Hayır! Mesela AKP iktidarı Mavi Marmara davasından, İsrail'den lütuf olarak aldığı para karşılığı vazgeçtiğinde bunun somut ve pratik sonucu davaların düşmesi olmuştu. Dahası, Mevlüt Çavuşoğlu'nun imza attığı o utanç belgesinin altında "bu anlaşma Ankara ve Kudüs'te akdedilmiştir" diye açıkça yazmaktaydı. BM kararına gelince, bu karar da İsrail'in fütursuzca çiğnediği onlarca diğer BM kararına atıf yapmaktan başka hiçbir anlam ifade etmiyor; sadece tavsiye niteliğinde olmasıyla değil, içeriğiyle de somut bir sonucu yoktu.

Oysaki Trump'ın aldığı kararın yarattığı infial, emperyalizmin ve Siyonizmin aleyhinde bir koz olarak kullanılabilirdi. Mesela Trump'ın kararı "iki devletli çözüm" denen emperyalist-Siyonist projenin iflasının resmidir. ABD'nin yüzüne taktığı hakemlik maskesinin düşmesidir. Filistin davasına gönül verenlerin yapması gereken ölmüş bir emperyalist-Siyonist "iki devletli çözüm" projesinin tabutuna son çivileri de çakıp gömmektir. Oysa görüyoruz ki Filistin'i savunur görünenler, başta da Türkiye ve işbirlikçi Arap devletleri olmak üzere bu ölü projeye suni solunum yapmakla meşgul. ABD'ye cevaben Doğu Kudüs'ü Filistin'in başkenti ilan etmek tam da budur. Bu her şeyden önce Batı Kudüs başta olmak üzere Filistin'deki İsrail varlığını meşru kabul etmektir.

İsrail, işgalci ve korsan bir oluşumdur. Siyonist devlet milyonlarca Filistinli Arabı (Müslüman ve Hıristiyan) katlederek ve topraklarından kovarak kurulmuştur. Asla meşru görülemez. Bu yüzden biz diyoruz ki İsrail devleti yıkılmadan, Filistinliler yurtlarına dönmeden ve tüm dinlere eşit mesafede, laik, demokratik, nehirden denize tek bir Filistin devleti kurulmadan bu sorunun çözümü mümkün değildir. "İki devletli proje" ise İsrail'in varlığını ve işgalini meşrulaştıran, Filistin'i bölünüp, parçalanmış, kuşatma altındaki topraklara yani yavaş yavaş ölüme mahkûm eden bir projedir. İsrail ve Filistin birlikte yaşayamaz. Bunun olabileceğini düşünmek Nazi Almanyası içinde ya da yanı başında bir Yahudi devletinin yaşayabileceğine inanmak kadar gülünçtür. Bugün işgal altındaki topraklarda yaşayan bir Filistinlinin yaşam hakkı Nazi Almanyası'ndaki bir Yahudi'den daha fazla güvence altında değildir.

Bu açıdan bakıldığında sadece Kudüs'ün değil Tel Aviv'in İsrail başkenti olarak kabul edilmesi de doğru değildir. İsrail başkenti ve sınırları olan diğer devletler gibi bir devlet değildir. Musul'un mu Rakka'nın mı, DAİŞ'in başkenti olduğunu tartışmaktan farkı yoktur. İsrail ırkçı ve dinci bir terör örgütüdür. Meşru değildir, başkenti de yoktur! Nazi olmayan bir Almanya mümkündür ama Siyonist olmayan bir İsrail tanım gereği mümkün değildir. Zira İsrail her şeyi ile Yahudi ırkı ve Musevi inancıyla tanımlanmaktadır. Yani İsrail ve özgür Filistin gece ve gündüz gibidir. Biri varsa diğeri yoktur!

İsrail'in başkenti neresidir? Kudüs mü, Batı Kudüs mü, Tel Aviv mi? Bu tartışmadan tek fayda sağlayan İsrail'dir. Bu tartışmayı yapmak, maskesi düşen, Filistin davası bağlamında tüm itibarını yitiren ABD'yi, er ya da geç yeniden Filistin sorununun muhatabı haline getirecek olan kapıyı açık tutmaktır. İsrail'in yanında yaşayacak bir Filistin tahayyül edip ona bir başkent tayin etmek de aynı kapıya çıkar. Bu çerçeveyi aşmayan, İsrail'i gayri meşru görmeyen, nehirden denize tek bir Filistin devletini savunmayan her eylem, her diplomatik girişim, İsrail'in üzerindeki baskıyı ve İsrail karşıtı kitlelerin gazını alır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Kudüs Filistinlilerindir!

Siyonist İsrail devleti yıllardır Filistin'in tarihsel başkenti Kudüs'ü Arapsızlaştırmaya ve işgal devletinin ebedi başkenti ilan etmeye çalışıyor. Bu hedefi gerçekleştirmek için, Filistin halkına zulmediyor, genç yaşlı demeden Filistinlileri katlediyor, siyasetçileri, öğrencileri, toplumsal liderleri hapsediyor. 6 Aralık Çarşamba günü Amerika Birleşik Devletleri başkanı Donald Trump, İsrail'deki Amerikan büyükelçiliğinin Tel Aviv'den Kudüs'e taşınacağını açıkladı. Amerikan emperyalizmi bu kararla Kudüs'ü işgal devletinin başkenti olarak tanıdı.

Kararı imzalarken Trump hâlâ Ortadoğu'da barış süreci konusunda kararlıyız diyor. Trump'ın temsil ettiği devlet, bölgede barışın önündeki en büyük engeldir! Bu kararla sirtını sıvazladığı katil İsrail, emperyalizmin bölgedeki ileri karakoludur! Trump'ın ve Siyonist damadının sağlayacağı barıştan, istikrardan Ortadoğu halklarına hayır gelmez. Filistin halkı ve Ortadoğu'nun emekçi halkları, Trump'ın kararını tanımayacaktır. Nitekim Filistinliler derhal öfke günleri ilan etmiş, ilhaka kolay kolay boyun eğmeyeceklerini göstermiştir. Kudüs, Filistin'in tarihsel başkentidir, Filistinlilere aittir!

Trump'ın bu tarihi karara imza atmasından hemen önce Erdoğan, "Kudüs Müslümanların kırmızı-çizgisidir" demiş ve eklemiştir: "İsrail ile diplomatik bağla-

rı kopartırız." Madem öyle, sözünüzün arkasında durun! İsrail ile diplomatik ilişkileri kesin, Siyonist elçiyi kovun! Emperyalizmin Siyonist katilleri cesaretlendirecek bu kararına karşı bu kadarı da yetmez. Siyonist devletle AKP iktidarında katlanarak artan ekonomik ilişkilere son verin! Askeri ilişkilere son verin! Akademik ilişkilere son verin!

Siyonistler, İngiliz emperyalizminin desteği ve koruması altında Filistin'i işgal etmiş, gayri-meşru İsrail'i kurmuştur. Bugün, Amerikan emperyalizminden aldıkları güç ve cesaretle, Filistin topraklarının tamamını ilhak etmeye çalışıyorlar. Emperyalizm yalnızca Filistin halkı için değil, Türkiye'nin halkı için de büyük bir tehdittir! Trump'a verilecek cevap sitemkâr sözlerden ibaret olamaz. Yapılacak şey bellidir! Kovun ülkemizden emperyalistleri, yabancı askerleri! Emperyalist üsleri kapatın, NATO'dan, Gümrük Birliği'nden çıkın!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele boş laflarla, hamasi nutuklarla değil, somut bir programla verilir. 15 Temmuz'un ardından bir yılı aşkın süre geçmesine rağmen NATO'dan çıkmayan, İncirlik'i kapatmayan AKP iktidarı ve Erdoğan, böyle bir programa sahip değildir. Trump'la dost olmakla övünenler, Siyonistlerle normalleşme anlaşmaları imzalayanlar, Mavi Marmara davasını satanlar bizzat kendileridir!

AKP iktidarı Mavi Marmara davasını düşürürken Kudüs'e 2016 yılında İsrail'in başkenti statüsü vermiştir. Madem Kudüs kırmızı-çizginizdi, neden Ankara ile Tel Aviv arasında değil, Kudüs arasında anlaşma imzalamadınız? Halka masal anlatmayın, gerçekler ortada!

Siyonist katiller cesaretlerini, emperyalizmin yanı sıra, Filistin halkının arkasından işgal devletiyle el sıkışan gerici Arap rejimlerinden ve ne yazık ki Türkiye'den de alıyor. Devrimci İşçi Partisi Türkiye'nin emekçi halkına ve işçi sınıfına somut bir mücadele programı sunuyor. Emperyalizme ve Siyonizme karşı birleşelim, kardeşleşelim diyor.

NATO, ABD, AB ve İsrail, bu topraklarda var olduğu sürece hiçbir halk rahat nefes alamaz. Bugün Kudüs'ün tarihi surları üzerinde dalgalanan Amerika ve İsrail bayrakları bir utanç tablosudur. Filistin halkı başta olmak üzere Ortadoğu halkları, emperyalizme ve Siyonizme karşı kardeşleşerek bu tabloyu tarihe gömecektir!

Kudüs Filistinlilerindir!

Kahrolsun ABD emperyalizmi!

Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

Nehirden denize özgür Filistin!

Kürt halkı işbirlikçi toprak ağaları ve burjuvalara isyan etti

Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nde yapılan referandumda her ne kadar Kürt halkı bağımsızlık yönünde irade göstermişse de bu sürecin başını çeken Barzani ve aşiretinin derdi, Kürtleri değil kendilerini kurtarmaktır. Zira Barzani yıllardır yapılması gereken seçimleri erteliyor, halktan gelen baskıdan kurtulmak için de referandumu koz olarak kullanıyordu.

Artık yeter!

Nitekim referandumun ardından Irak ordusu Kerkük'e taarruz ettiğinde peşmerge ciddi bir direniş gösteremedi. Ardından Barzani'nin partisi (PDK-Kürdistan Demokratik Partisi) parlamentodaki çoğunluğunu kullanarak seçimleri 8 ay daha erteledi. Bu süreçte yakın zamanda ölen Celal Talabani'nin partisi Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) ise fırsatçı bir politika izledi. Irak ordusu KDP peşmergelerini tanklarla geriletirken, YNK bulunduğu mevzileri hemen

terk etmiş, Bağdat yönetimi ile gizli bir işbirliğine girişmişti. Irak, İran ve Türkiye KDP'nin hakim olduğu Erbil'i adeta kuşatma altına alırken, Talabani'nin YNK'si İran sınırındaki Süleymaniye'yi yeni siyasi ve ekonomik merkez haline getirmeye çalıştı.

Emekçi ve yoksul halk burjuva siyasetine karşı

Tüm bu yaşananların sıkıntısını çekmek ise yine yoksul Kürt emekçilerine düştü. Kürt halkının ulusal onuru kırıldığı gibi yaşadığı ekonomik sıkıntılar daha da arttı. Daha önce maaşlarda yarı yarıya kesintiye giden hükümet, kuşa çevirdiği maaşları da ödemeyince, elektrik kesintileri, yolsuzluklar, kötü yönetim yüzünden zaten iyice gerilmiş olan Kürt halkı patladı. Bir halk isyanı başladı. Barzani, Talabani ile toprak ağası ve burjuva hakimiyetinin temsilcisi olan tüm güçlere karşı bir hareket yaşandı. Öyle ki bu partilere muhalif olarak

ortaya çıkan ama koalisyon ortaklığı yapan Goran partisi bile isyandan nasibini aldı. İslamcı partiler Yegurti ve Komel de iktidarın suç ortağı olarak halkın öfkesine hedef oldu.

Halk isyanını gözden düşürmek için bildik yalan: "Dış güçler kışkırttı"

KDP peşmergeleri zor kullanarak Erbil'de eylemleri bir miktar bastırda Süleymaniye kentinde eylemler çok daha sert biçimler aldı. Parti binalarının yakıldığı olaylar yaşandı. KDP, halkın haklı isyanını "bu Irak ve İran'ın kışkırtmasıdır" diyerek gözden düşürmeye çalışıyor. Bağdat, isyan eden halka zarar verilirse müdahale ederiz tehdidinde bulununca hemen işbirlikçiler "işte!" diyerek bu iddialarını tekrarladılar. Ancak halkın tutumu net. İsyana eden kitleler Bağdat'ın herhangi bir müdahalesine tamamen karşı. İşbirlikçi partilere olan öfkelerinin en büyük sebeplerinden biri de Bağdat karşıındaki silik tutumları.

Kürt yoksulları kaderlerini ellerine almak istiyor

Kürt halkının isyanının nereye doğru gideceğini bugünden kestirmek güç. Ancak işbirlikçi toprak ağaları ve burjuvaların karşısında isyana eden emekçi kitlelerin, kendi kaderini tayin etmede yeni bir başlangıç yapmakta olduğunu söyleyebiliriz.

Suriye'de çözüm için: Yankee go home!

Suriye'de DAİŞ, elindeki tüm stratejik mevzileri kaybetti, giderek eriyor. DAİŞ'in çöküşü sonrasında siyasi çözüm artık çok daha somut şekilde gündeme gelmeye başladı. Ne var ki DAİŞ'in ardından Suriye nüfus alanlarına bölünmüş bir görüntü arz ediyor. Fırat nehrinin batısında Rus ve İranlı müttefikleri ile Suriye ordusu, Fırat'ın doğusunda ise Kürt partisi PYD'nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ile ABD hâkim durumda. İsrail sınırı Rusya ve ABD'nin anlaş-

ması ile muhalif çetelere bırakılmış durumda. İdlib'de ise hâlâ belirsizlik hüküm sürüyor. Türkiye ordusu bölgeye girdi girmesine ama İdlib'in Kuzey'inde Afrin sınırında kaldı. Üstelik El Kaideci, Heyet Tahrir Şam grubuyla anlaşma içinde bu operasyonu yaptı. İdlib'in geri kalanında HTŞ'nin varlığı sürüyor. Çatışmasızlık durumu bir yana her gün Suriye ordusu havadan ve karadan bombardımanını sürdürüyor. Yani çözüme ulaşmak bir yana yeni sorunlar yaratan bir durum var.

Türkiye, tüm Suriye politikasını PYD'yi bertaraf etmek, Afrin ve Mıncıç'teki PYD varlığını sona erdirmek amacına endekslemiş durumda. Bunu yapması için Rusya'dan icazet alması gerektiği sahanın bir gerçeği. Ancak İdlib'e çatışmasızlık sağlayacağı vaadiyle giren TSK'nın sadece Afrin sınırına konuşlanması güven vermiyor. Rusya da bu durumda bölgede PYD'ye sağladığı koruma kalkanını kaldırmıyor.

Esad'ın vatan haini çıkışı

Beşar Esad, PYD'nin ABD ile işbirliği yapmasını gündeme getirerek bunu yapanın "vatan haini" olduğunu söyleyince Türkiye'deki iktidar umutlandı. Bu açıklamada PYD'ye müdahale için bir olanak gördü. Bu aşamada bir önemli gelişme daha yaşandı. Rusya'nın himayesinde şekillenen ve siyasi çözümün tartışılacağı Suriye Ulusal Diyalog Kongresi'ne PYD temsilcilerinin çağrılmayacağı açıklandı.

Halbuki bu açıklama Kürtlerden ziyade ABD'yi hedefliyordu. Rusya hemen öncesinde askerlerini Suriye'den çekme kararı almış, ABD'nin bölgedeki askeri varlığının meşruiyetine darbe vuracak önemli bir adım atmıştı. Nitekim Esad'ın açıklamasının hemen ardından Suriye'nin BM daimi temsilcisi Beşar Caferi, ya-

bancı askerlerin derhal ve şartsız çekilmelerini isteyen bir açıklama yapmış, ABD'nin yanında Türk askerlerinin Suriye'deki varlığını da açık bir saldırganlık olarak tanımlamıştır.

Kürt düşmanlığından Amerikan karşıtlığı çıkmıyor

PYD'yi ezme merkezine koyan Türkiye dış politikasının, çıkmaza girmeye mahkûm olduğunu sürekli vurguluyoruz. Bir kez daha bu yanlış politika Türkiye'yi hem Kürt hem de Arap halklarıyla karşı karşıya getirmiştir. Esas mesele Suriye'deki ABD varlığı olduğu halde AKP iktidarından Amerikan askeri varlığı aleyhinde hiçbir açıklama gelmemektedir. Rusya askerlerini çekeceğini açıklamış ve ABD'yi zora sokmuşken, Suriye hükümeti ABD'ye defol diye çıkışyorken, Türkiye'nin Kürt düşmanlığı halini alan politikası ABD'ye adeta bir can simidi atmak olmuştur. Çünkü bu politika Kürtleri daha fazla ABD'ye doğru itmekten, ABD'nin de kendisini, tehdit altındaki Kürtlerin koruyucusu olarak göstermesine yardımcı olmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Kürtler bu toprakların halkıdır! ABD defolup gitmelidir!

Türk, Arap ve Kürt halkları

komşu ve kardeş halklar olarak tüm sorunlarına birlikte ve sulh içinde çözüm bulmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları açısından Türkiye'nin Suriye politikasının kökten değişmesi şarttır. Aslında ABD emperyalizminin pozisyonu çok kırılgandır. Doğru, tutarlı ve kararlı bir politikayla bölgeden sökülüp atılması mümkündür. ABD'nin en büyük dayanaklarından biri Türkiye'nin NATO üyeliği ve İncirlik Üssü'dür. Türkiye derhal NATO'dan çıkmalı, İncirlik'i kapatmalıdır. Türkiye, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanımalı, Kürt sorununda siyasi çözümün yolunu açmalıdır. Kürtlere güvenlikleri için Amerikan kalkanına ihtiyaç duymayacağı bir ortam yaratılmalı, ABD'nin Kürtleri koruma iddiası boşa düşürülmelidir. Böyle bir politika izlendiğinde emperyalizmin siyasi, askeri ve diplomatik olarak asla yıkamayacağı bir Türk, Arap, Kürt antiemperyalist cephesi kurulabilir. Elbette ki bu cephede Fars halkı da yerini alacaktır. Tekfircilik ve mezhepçilik bu ortamda yaşama şansı bulamayacak, emperyalizm, Siyonizm ve işbirlikçi rejimler bu dayanaklarından da yoksun kalacaktır. ABD'ye de kuyruğunu kıstırıp defolup evine dönmek düşecektir.

İran halkından dünyaya yeni yıl hediyesi

İranlılar, 2017 yılını sokaklarda noktalamaya, 2018'e de giderek yükselen bir isyanla girmeye karar vermiş görünüyorlar. 28 Aralık günü başlayan ve kısa sürede Meşhed, Kirmanşah ve İsfahan gibi kentlere yayılan gösteriler, beklenmedik bir hızla diğer şehirlere de sıçradı. 2018'in ilk günü itibarıyla ölü sayısı 18'i bulurken, göstericilerin talepleri de gıda fiyatlarındaki artışın ya da artan işsizliğin protestosundan, rejimi bir bütün olarak karşılarına alan bir çizgiye evrildi.

Her şey bir yana, İran'da özellikle gençlerin, medreselerin ve valilik binalarının yakıldığı, polislerin gerçek mermi kullandığı bu eylemleri ısrarla sürdürmesi, çok önemli bir potansiyelin varlığını ortaya koymakta. İran her ne kadar esas ekonomik gücünü petrol ve doğal gaz rantından elde ediyor olsa da, Suudi Arabistan ve diğer bölge ülkelerinden farklı olarak aynı zamanda orta düzeyde gelişmiş bir sanayiye de sahiptir. Bu yüzden, 2015 nükleer anlaşması ile kısmen kaldırılan ama kısmen sürmekte olan ambargonun da

etkisi ile iktisadi alanda işler hiç de iyi gitmiyor. Bir yandan Ortadoğu'daki Irak, Suriye ve Yemen cephelerine yapılan harcamaların etkisi, diğer yandan artan işsizlik ve bunun yanı sıra Ruhani döneminde peş peşe yolsuzlukların yaşanması, İran işçi ve emekçilerinde ciddi bir rahatsızlığın ortaya çıkması sonucunu doğurdu. Son olarak, banka sektörünün dışında yer alan, devlet güvencesinde olmayan, ancak yüksek faiz ödeyen on kadar finans kurumunun iflası (Türkiye'de 1980'li yıllarda Kastelli olayından tanıdığımız bir olay), bu tabloyu iyice derinleştirdi. Kimi aile bütün parasını bu kurumlara kaptırmış bulunuyor. Sünnilerin, Kürtlerin, Arapların ve Türklerin uğradıkları ayrımcılık da buna eklenmeli.

Ancak, bu isyanı ortaya çıkaran potansiyelin halkın çıkarları doğrultusunda bir sonuca ulaşabilmesi, her şeyden önce işçi ve emekçilerin bu isyanı örgütlü bir biçimde sürdürebilmesine, haklı ve meşru talepler etrafında kendi örgütlenmelerini yaratabilmesine

bağlı. Bunu elbette, Arap devrimlerinde de ortaya çıkan ve devrimlerin gidişatı üzerinde belirleyici olan önderlik sorunu izliyor. İran'da sosyalist solun zayıflığı, Halkın Mücahitleri gibi emperyalizm dostu örgütlerin ya da emperyalizmin ve Siyonizmin desteklediği başka grupların bu potansiyeli kendi yelkenlerini şişirmekte kullanması sonucunu doğurabilir. Trump'ın ve Suud'un protestolara destek açıklamalarına veya atılan Filistin, Gazze ve Yemen aleyhtarları bazı sloganlara bakarak bu eylemlerin ardında emperyalizmin olduğunu söylemek için henüz erken. Bu aşamada açıkça görülen tek gerçeklik, mollaların sömürü düzenine karşı emekçi halkın tepkisinin haklı ve meşru olduğudur.

İran'da kapitalizme ve emperyalizme karşı bir alternatif yükselse, sınıf taleplerini de içeren halkın isyanı bunun için Bazar tüccarlarından, Mollalardan ya da Ruhani'nin yolsuzluğa batmış bürokratlarından çok daha fazla potansiyel sunmaktadır. Şayet bu eylemler dizisi, yoksulların anlık bir başkaldırısından esaslı bir halk isyanına dönüşür veya daha da öteye geçerek bir devrimin yolunu döşerse, bu sadece İran'ın dini istibdadının değil, emperyalizmin de bölgedeki temellerini sarsar, hızla yaklaşmakta olan bölge çapında mezhep savaşının da önünü alacak en etkili çıkış olur. Tüm bunlar emperyalizmden ve sermayeden bağımsız bir siyasi önderliğin inşasının hayati önemini ortaya koymaktadır.

Yunanistan'da işçi sınıfı hayatı durdurdu

14 Aralık'ta Yunanistan'da işçiler, hükümetin kapitalist krizin bütün yükünü emekçi halkın omuzlarına yükleyen kemer sıkma politikalarını protesto etmek için genel greve çıktı. Parlamentoda yeni yılın bütçe görüşmeleri yapılırken, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve İMF (Uluslararası Para Fonu) ile varılan mutabakat sonucunda, hükümet yeni bir paket ile işçi sınıfının kazanılmış haklarına ve yaşam koşullarına yine saldırma cüretinde bulundu. Bütçe görüşmeleriyle aynı anda grev hakkını kısıtlayacak bir yasa da gündeme geldi.

Sözde "sol" hükümet Syriza'nın bu işçi düşmanı adımlarına karşı kamu emekçilerinin konfederasyonu ADEDY ve Genel İşçi Sendikaları Konfederasyonu GSEE'nin ilan ettiği greve on binlerce işçi katıldı. Grev süresince ülkede hava ve deniz ulaşımı durdu, diğer toplu taşıma araçları çalışmadı. Mahkemelerde duruşmalar iptal edildi, hastanele-

rin yalnızca acil servisleri çalıştı, ilk ve ortaokullar grev boyunca açılmadı. Basın emekçilerinin de greve katılması sonucunda haber kanalları yayınlarını ertelerken, ertesi günün gazeteleri de basılmadı. Devlet kuruluşlarının büyük bölümü ve bankalar hizmet vermedi. Atina başta olmak üzere, ülkenin pek çok kentinde işçi sınıfı bir araya geldi. Parlamento önünde kitlesel bir eylem gerçekleştirildi.

Yunanistan işçi sınıfı, patronların borçlarının kendi omuzlarına yüklenmesine izin vermeyeceklerini, bir kez daha ülkede hayatı durdurarak göstermiş oldu. Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partisi EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) genel greve destek verirken aynı zamanda sendika bürokrasisinin taleplerinin sınırları olduğunu da işçi sınıfına anlatarak, bir günlük genel grevin daha uzun ve politik bir mücadeleye atılmak için bir sıçrama tahtası olması gerektiğini savundu.

Dünya kazan devrim kepçe

Arjantin'de Macri emeklilik yasasını geçirdi ama işçi hareketini yenemedi!

Arjantin'de Macri hükümetinin emeklilik reformuna karşı işçiler ve hem bugünün hem de yarının emeklileri olarak 7'den 70'e emekçi halk ayağa kalktı. Emeklilik yaşının arttırılarak kadınlar ve erkekler için 70'e çıkarılmasını ve "bütçeyi dengeleme" adı altında emekli maaşlarında yapılacak kesintileri öngören reform sonucu, Aralık 2001 Argentinazo isyanından neredeyse tam 16 yıl sonra bir kez daha Arjantin, büyük gösterilerle sarsıldı. Yasa 18 Aralık'ta adeta polis zoruyla meclisten geçirildi ama yasaya karşı yükselen mücadele, Macri hükümetini ve hâkim sınıfları zor günlerin beklediğini gösteriyor.

14 ve 18 Aralık eylemleri

İşçilere yönelik saldırı planına karşı 29 Kasım ve 6 Aralık'ta da çeşitli eylemler düzenlendi. Ancak asıl gösteriler 14 Aralık'ta birlikte başladı. 14 Aralık'ta yasanın Arjantin Ulusal Meclisi'ne gelmesi ile birlikte sol partiler, bazı sendikalar ve gençlik örgütleri meclis binası önünde toplandı. DİP'in Arjantin'deki kardeş partisi Partido Obrero (İşçi Partisi), onun işsizler örgütü Polo Obrero, gençlik örgütü UJS gibi yapılar hem meclisin dışındaki gösterilerde en ön saflardaydı hem de meclis içinde FIT (PO'nun iki başka parti ile birlikte oluşturduğu Frente de Izquierda y de los Trabajadores yani

Solun ve İşçilerin Cephesi) milletvekilleri aracılığıyla mücadeleyi yükseltiyordu. 14 Aralık'ta eylemler kongrenin yer aldığı bölgeyi felce uğrattı, polisin saldırıları ile çatışmalar büyüyünce yasa görüşmeleri 18 Aralık'a ertelendi. 14 Aralık eylemlerinde polisin saldırılarının amacı eylemlerin gücünü kırmaktı. Ancak bu çaba sonuç vermedi. İşçiler, emekçiler 18 Aralık'ta da meclis binasının önünde toplandı. Üstelik bu kez, işçi sınıfının 14 Aralık'ta henüz meydanda yerini almamış pek çok kesimi ile birlikte.

Sendikalarda tabandan bir mücadele

Daha önce herhangi bir eylem çağrısı yapmayan CGT, tabandan yükselen basıncın etkisi ile, 18 Aralık'tan başlayarak 24 saatlik bir genel grev çağrısı yapmak zorunda kaldı. Ancak kendi tabanını militan bir sınıf mücadelesi çizgisinden uzak tutmak amacıyla, üyelerine o gün düzenlenecek eylemlere katılmamalarını söyledi. Buna rağmen birçok fabrikada işçi temsilcileri çeşitli toplantılar düzenlediler ve işçiler konfederasyon yönetiminin bu kararına

rağmen gösterilere katıldılar. Bu eylemlerle birlikte sendika bürokrasisi ve işçiler arasındaki gerilim arttı, işçiler bürokrasiye rağmen eylemlere soyundu, bu da bir süre önce sendika bürokrasinin alaşağı edilerek, sınıf mücadelecisi bir sendikal anlayışın hâkim hale geldiği lastik işçilerinin sendikası Sutna gibi örneklerin çoğalması, sendikal hareketin önderliğinde sınıf mücadelecisi bir değişim yaşanması potansiyelini doğuruyor.

Mücadele bitmedi, daha yeni başlıyor

Her türlü engelleme girişimine rağmen sonuçta yasa geçti ama mücadele bitmedi. DİP'in kardeş partisi PO, işçi hareketine ve eylemlere yönelik baskılara son verilmesi, gözaltıların serbest bırakılması, 14-18 Aralık'ta devlet şiddetinin sorumlularının

yargılanması talebini yükseltiyor. Ayağa kalkmışken, işçi sınıfını, mücadele içindeki kitleleri, işçi sınıfının acil taleplerini içeren bir ekonomi planını ve bu planı hayata geçirmek için mücadele programını tartışmak üzere taban meclisleri kurmaya çağırıyor. Yasa geçmiş olsa da Macri hükümetinin işçi hareketini yenemediğine vurgu yapıyor. PO'yu daha büyük mücadelelere, siyasi anlamda olağanüstü zamanlara hazırlıyor.

Ön-faşizmin Kahlenberg ruhu

"Muhteşem yüzyıl"ın en önemli başarısızlığı 1529 Viyana kuşatmasında Kanuni'nin ordularının Viyana kapılarında dönmesi olmuştu. Bir buçuk yüzyıl sonra IV. Mehmet döneminde Osmanlı şansını bir daha denedi. Bu İkinci Viyana Kuşatması'nda belirleyici muharebe, 1683 yılında Viyana yakınlarındaki Kahlenberg tepesinde yapıldı. Osmanlı yine kaybetti.

Tarihi kindarlık, sadece Türkiye'de moda değil. Faşist hareketin tamamlanmamış bir biçimi olan ön-faşizm de Avrupa'da aynı kindarlığı güdüyor. Çok değil, daha Şubat ayında Hollanda'da yapılan seçimlerde ikinci parti olan, adı komik, kendisi trajik Özgürlük Partisi'nin başkanı Geert Wilders politikasını Türk göçmenlere saldırı üzerine kurmuştu. Şimdi Avusturya'da onun adaşı Avusturya Özgürlük Partisi'nin (ÖVP) koalisyon ortağı olduğu yeni hükümet de aynı kindarlığı güdüyor. Yeni Avusturya hükümetinin kuruluşu, Kahlenberg tepesinde ilan edildi!

Hükümet, Avusturya'nın

geleneksel sağ partisi olan Halk Partisi'nin 31 yaşında dünyanın en genç başbakanı olan lideri Sebastian Kurz tarafından ön-faşist ÖVP ile birlikte kuruldu. Kurz'un partisi seçimlerde yüzde 32 ile ilk sırayı alırken, ÖVP de yüzde 26 ile üçüncü olmuştu. (İkinci sırada sosyal demokratlar var.) ÖVP, küçük ortak ama aldığı bakanlıklar hayra alamet değil: partinin lideri Başbakan Yardımcılığını alırken, dışişleri, içişleri, savunma gibi "iç kabine" sayılabilecek belirleyici bakanlıklar bu partiye gidiyor. Bundan tam bir yıl önce yapılan cumhurbaşkanı seçimini Yeşiller'den bir adaya karşı kıl payı yitirmiş olan ÖVP adayı Norbert Hofer de bakan koltuğuna oturuyor.

Yeni hükümetin ana davası elbette işçi sınıfına saldırı. Ama bu saldırıyı başarıya ulaştırabilmek için ırkçılığı, Müslüman ve Türk karşıtlığını tırmandırarak. Hükümet karşıtı cepheden gelen tepkinin zayıflığı ise ön-faşizmin Avrupa'da ne kadar büyük bir mesafe kat etmiş olduğunu kanıtı. ÖVP, Avrupa'nın ön-faşist partileri arasında

"köklü" olanlarından biri. Artık hayatta olmayan tarihi önderi Jörg Haider yönetiminde 2000 yılında da hükümete girmişti. Ama o zaman Viyana sokaklarını 150 bin kişi doldurmuştu. Şimdi ise Kahlenberg açıklamasının ertesi günü sadece 5 bin kişilik bir gösteri yapıldı!

Yeni Avusturya hükümeti sadece kendi ülkesinde değil, Avrupa çapında ve dünyada yeni gelişmelerin habercisidir. Bu ülkede bir faşizme geçiş dönemi hükümeti kurulmuş bulunuyor. Faşizmin hâkimiyetinin sona erdiği 1945'ten beri yaşlı kıtada koalisyona ortağı olarak iktidara geldiği ilk ülke 2014 Maydan olaylarından sonra Ukrayna olmuştu. Ama Ukrayna, SSCB'nin yıkılmasının ardından krizlerle sarsılan bir Doğu Avrupa ülkesiydi. Şimdi ön-faşizm Batı Avrupa'nın yüreğinde, burjuva uygarlığının incilerinden biri olan Viyana'da iktidar ortağıdır! Tehlike, görmek isteyen her gün yüzünü başka türlü gösteriyor. Faşizmin kazanıp kazanmayacağı işçi sınıfı güçlerinin politikasına bağlı olacaktır.

Katalonya'da kritik seçim

21 Aralık günü, İspanya'da bulunan özerk Katalonya'nın genel seçimleri bağımsızlık referandumu ile başlayan krizin ortasında gerçekleşti. Seçimlere yedi önemli parti katıldı da asıl beklenen üç bağımsızlıkçı parti ile üç bağımsızlık karşıtı partiden oluşan iki fiili bloktan hangisinin çoğunluğa ulaşacağıydı. Çıkan sonuçta ise eski Katalan meclisindeki dizilim pek az değişti. Katalonya'nın bağımsızlığından yana olan üç parti 135 kişilik mecliste 70 koltuk kazanırken, bağımsızlık karşıtı Vatanadaşlar (C's) Partisi 37 koltuk, bağımsızlık karşıtı blok ise toplan 57 koltuk elde edebildi. İspanyol hükümetini yöneten PP'nin (Halk Partisi) Katalonya kolu ise 11 vekilinin 8'ini kaybetti.

Ortaya çıkan sonuç, İspanyol hükümetinin baskısına rağmen bağımsızlıkçı partilere verilen destekte bir erime

olmadığına işaret ediyor. Fakat zaten ezici bir çoğunluğa sahip olmayan bağımsızlıkçı bloğun, hem tutuklu vekilleri hem de kendi içinde yaşadığı sıkıntılar sebebiyle parlamentoya hakim olmaktan zorlanması beklenebilir. Hükümette bulunan Katalan patron partileri sürecin en başından bu yana kitleleri sokaktan çekmeye çalışmış, Katalan bağımsızlığını zımnen destekleyen ve 17.000 kişilik silahlı bir güç teşkil eden Katalan polisi Mossos'a İspanyol devletinin el koymasını sessizce izlemiştir. Elindeki kozları sahaya sürmek yerine, başından beri İspanyol devletinin zorbalığına alkış tutan AB'ye dil dökmeye çalışmıştır.

Katalan patronları kendine sırt çeviren AB'ye yalvarırken, Katalan halkının ve tüm ezilen halkların gerçek dostları başka yanda durmaktadır. Devrimci İşçi Partisi ve onun kardeş partileri bu kriz sü-

reci daha ortada yokken bile, İspanyolca ve Katalanca da dahil farklı dillerde yayınladığı bildirilerle Katalan halkına destek vermiştir. İspanyol TRT'si TVE işçileri Katalan halkının mücadelesine destek açıklamasında bulunmuştur. Bu destek açıklaması çok ama çok küçük ölçekte olmakla beraber önemli bir işarettir. Katalan ulusal hareketi yüzünü sömürgeci AB'ye değil, İspanya işçi sınıfına döndüğü ölçüde bu destek büyütülebilir. İspanya coğrafyası, halkların kardeşliğini sözde değil eylemde, bugünkü Fas topraklarında İspanyol sömürgeciliğine elde silah kan kusturmuş Abdülkerim'i, 1925 yılında "Yaşasın Fas" sloganlarıyla Barselona'da ve Malaga'da kurduğu barikatlarla selamlayarak göstermiş bir işçi sınıfına sahiptir. Katalonya özgürlüğünü kazanacaksa, bunu işçi sınıfıyla el ele, onun desteğini kazanarak yapacaktır.

Gençlik mücadelesi

Emperyalizme karşı dünya halkları direniyor

1960'lı yıllarda tüm dünya, ezilen halkların emperyalizme karşı mücadeleleri ile sarsılıyordu. Küba'dan Vietnam'a, Afrika'ya emperyalizmin boyunduruğu altındaki halklar, yıllar boyunca her türlü baskıyı onlara reva gören sömürgecilerine karşı çetin mücadeleler yürütüyordu. ABD için her türlü devrimci, anti-emperyalist mücadelenin ne pahasına olursa olsun bastırılması gerekiyordu. CIA destekli askeri darbeler, kontrgerilla örgütlerinin faaliyetleri, ekonomik ambargolar hatta doğrudan askeri işgaller tüm dünyada anti-emperyalist mücadeleleri bastırarak bir yana daha fazla körükledi.

Kore savaşından 6. Filo'ya, mücadele yükseliyor

Türkiye'de ise Adnan Menderes döneminde, NATO'ya girebilmek uğruna binlerce gencin Kore Savaşı'nda ölüme gönderilmesiyle ülke genelinde ABD karşıtlığı yükselmeye başlamıştı. 60'lı yıllara gelindiğinde ise Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleleri ivme kazanmış, özellikle gençlik arasında sosyalizm fikri geniş bir yer edinmeye başlamıştı. Gençliğin mücadelelerinin ana omurgasını da emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele oluşturuyordu. Bu durum gençlik hareketinin emperyalistler için çok daha tehlikeli olması anlamına geliyor, bu nedenle de gençlik, hem devletin kolluk kuvvetlerinin hem de CIA destekli faşist örgütlerin hedefi haline geliyordu. Ancak bu baskılar da, gençliğin ateşini söndürmek bir yana daha da harlıyordu. NATO karşıtı eylemler, 6. Filonun denize dökülmesi tam da bu atmosferde tüm gençliği sararak gerçekleşiyordu.

Gençlik, emperyalistlere geçit vermiyor!

1968 Kasım'ında, daha 6. Filo'ya karşı yürütülen militan gençlik mücadelesinin yankıları sürerken Vietnam kasabı olarak bilinen Robert Komer, ABD'nin Türkiye büyükelçisi olarak atandı. Komer'in Türkiye'ye gelişi ABD emperyalizminin Türkiye'de nasıl karşılandığını gösteren belki de en önemli olaya sebep oldu.

Komer'e Vietnam kasabı lakabı, Vietnam halkı tarafından on binlerce insanın ölümünden sorumlu olduğu için layık görülmüştü. Dönemin devrimci gençliği Komer'in Vietnam'da işlediği suçların farkındaydı ve Komer daha Türkiye'ye ayak basmadan protestolar başlamıştı. Türkiye'ye geldiği ilk gün İstanbul Yeşilköy Havalimanı'nda, ardından Ankara'ya geleceği gün Esenboğa Havalimanı'nda binlerce öğrencinin sert protestolarıyla karşılaştı. Ancak bu Komer'in Türkiye'de yaşadığı ilk şok olmayacaktı. Birkaç ay sonra, 6 Ocak'ta ODTÜ'yu ziyaret edecek ve gençlik, emperyalizmin bu ajanına geçtiği dersi verecekti.

ABD işbirliği ve sermayesi ile kurulan ODTÜ, emperyalistlerin beklediğinin aksine kısa sürede devrimci fikirlerle çalkalandı, anti-emperyalizmin gençlik içindeki kalelerinden biri haline geldi. ABD açısından ODTÜ'nün önemi dolayısıyla Komer, önce dönemin rektörü ile görüşmeler yapmış, ardından 6 Ocak'ta sessizce zırlı aracıyla, herhangi bir duyuru yapılmaksızın ODTÜ'ye gelmişti. Öğrenciler Komer'in ODTÜ'ye geldiğini fark ettikten sonra rektörlük binası önünde toplandılar. Aralarında Ulaş Bardakçı ve Sinan Cemgil'in de olduğu öğrenciler bir süre sonra Vietnam

Komer'in arabasından yükselen alevler hala sönmedi

Ortadoğu'dan Güney Amerika'ya, Afrika'dan Uzak Asya'ya dünyanın yoksul halklarının tarihi emperyalist sömürüye karşı mücadelenin tarihidir. Türkiye tarihinde de özellikle gençlik arasında anti-emperyalist mücadele önemli bir yer tutmaktadır. Türkiye'nin, Kore savaşına girmesi karşılığında NATO'ya üye olmasına karşı yükselmeye başlayan anti-emperyalist mücadele, sonraki yıllarda geniş kitlelerde yankı bulmuş, 60'lı yıllardan itibaren tüm gençliği etkisi altına almış ve bugüne güçlü bir mücadele geleneği bırakmıştır. O dönemde yürütülen bu mücadeleler günümüzde ilham ve gurur kaynağı olmaya devam ediyor.

kasabı Komer'in arabasını ateşe verdiler.

Olayın büyük yankıları oldu. Kısa sürede Rektörlükten Amerikan dostluğuna vurgu yapan, öğrencileri kınayan bir açıklama geldi ve ODTÜ'nün bir aylığına kapatılması kararı alındı. Karar öğrenciler tarafından tanınmadı. Bazı öğrenciler tutuklandı, burjuva yayın organları sayfalarında yine hükümetin Amerikan dostluğuna genişçe yer verdi, devrimci öğrencileri bir grup anarşist diye karalamaya çalıştı. Buna rağmen dönemin anti-emperyalist gençliği geri adım atmadı. 3000 ODTÜ öğrencisi tutuklanan arkadaşlarıyla dayanışma amacıyla, "Komer'in arabasını yakanlardan birisi de benim" diyerek savcılığa dilekçeler verdiler. ODTÜ'lü öğrencilere farklı üniversitelerden de destek geldi.

Komer kısa süre sonra, 7 Kasım 1969'da Türkiye'den ayrıldı ve bu başkaldırı emperyalizme karşı yürütülen mücadelenin en önemli olaylarından biri olarak tarihe kazındı, gençlik hareketinin gurur kaynaklarından biri oldu.

Bu mücadelelerin öncüsü olan gençler, ilerleyen süreçte Türkiye sosyalist hareketinin de önderleri haline gelecek, böylece anti-emperyalist mücadele Türkiye devrimci hareketinin programının ana siyasi hattını oluşturacaktı. Sonraki yıllarda ise Amerikancı 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleriyle işçi sınıfının ve gençliğin anti-emperyalist mücadelesi ezilmek istenecekti

Türkiye burjuvazisi emperyalizmin sadık kulu

Türkiye burjuvazisinin emperyalizme olan bağlılığı daha sonraki yıllarda da etkisini her alanda göstermeye devam etti. 12 Eylül'den günümüze kadar parlatılan, iktidara

getirilen siyasi partilerin değişmez özelliği batıya olan sadakatleriydi.

AKP de bu partilerden biridir. 2001 krizi ile birlikte halkın güvenini kaybeden burjuva partilerinin yerine, halkın öfkesini düzen içinde tutacak, emperyalizmle olan sıkı ilişkilerden taviz vermeyecek "yeni" bir parti ihtiyacı ile AKP kuruldu, parlatıldı.

AKP'nin, Amerikancılığın bu topraklarda tutmayacağına dair ilk dersini alması uzun sürmedi. 2003 yılında Irak'ın işgaline Türkiye'nin de askeri olarak dâhil edilmesini hedefleyen tezkere halkın büyük tepkisiyle karşılaştı. Tezkereye karşı geniş çaplı kampanyalar örgütlendi. Ne ABD emperyalizmi ne de onun yerli işbirlikçileri istedikleri sonuçları alamadılar. Irak'ın işgali tüm Ortadoğu'da olduğu gibi Türkiye'de de anti-emperyalist mücadeleyi körükledi.

AKP ülkeyi emperyalizme karşı savunmasız bırakıyor

Emperyalizm, 60'larda, 70'lerde neyse bugün de odur. Bugün Ortadoğu'nun içinde bulunduğu durumun tüm sorumlusu esas olarak emperyalizmdir. Hala öve öve bitirilemeyen batı demokrasisinin sonuçları Afganistan'da, Irak'ta, Suriye'de ve Filistin'de tüm çıplaklığıyla ortadadır. Ve bununla birlikte Türkiye burjuvazisinin emperyalizmden yana olduğu da açıktır. AKP, bir yandan ABD'ye ve İsrail'e karşı hamasi nutuklar atarken diğer taraftan bu ülkelerle ilişkilerini günbegün derinleştirme çabasındadır. Emperyalizmin bölgedeki emellerinin bir parçası olabilmek için var gücüyle çalışmaktadır.

AKP son yıllarda büyük bir siyasi çıkmaza girmiştir. Bunun yanında Türkiye ekonomisinin krizi gün geçtikçe derinleşmektedir.

Uluslararası alanda tüm politikaları ardı ardına iflas etmiştir. Özellikle 15 Temmuz'dan bu yana iktidarını koruyabilmek adına istibdadını inşa etmek için adeta seferberlik halindedir. Artık tam anlamıyla bir yönetememe krizi ile karşı karşıyadır. Bu krizden çıkış yolu da yoktur.

Çözüm anti-emperyalist bir mücadele programı

Türkiye'yi içine girdiği çıkmazdan kurtaracak olan bir anti-emperyalist mücadele programıdır. Türkiye'nin çıkmazı tam da emperyalizm eksenli politikaların sonucudur. Burjuvazinin bize sunduğu alternatiflerin hepsi batıcıdır, hepsi emperyalizm sevdalıdır. Onların çıkarları AB ve ABD kapılarında ancak halkın tek kurtuluşu, NATO'dan çıkmakta, İncirlik Üssü'nün kapatılmasında, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin memleketten kovulmasında yatmaktadır.

Geleceğimiz ne AKP'ye ne de onun yine batıcı olan alternatiflerine bırakılmaz! Bizim tarihimiz, halkı sömürüye reva görenlere karşı işçi sınıfı ile omuz omuza yürütülen mücadelelerin tarihidir. Bize alternatif olarak sunulan düzen partileri emperyalizmin kapılarında siyaset yaparken, bizler emperyalizme ve onların yerli işbirlikçilerine karşı mücadele etmenin onurunu taşıyoruz. Gençliğin gücü, 6. Filo'yu denize dökenlerden geliyor. Gücümüz, Denizler'den, Mahirler'den, İbo'ardan geliyor. Geleceğimizi kendimiz yazacak güce sahibiz. Komer'in arabasından yükselen alevler henüz sönmedi ve o günlerde tüm dünyada olduğu gibi bugün de emperyalizme karşı yanmaya devam ediyor. Bugün de hep birlikte emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim, kendi geleceğimizi kendimiz kuralım!

Üniversitelerde Devrimci İşçi Partili Öğrencilerin 6 Ocak çalışmalarından görüntüler

Ekim devriminin 100. yıl konferansı mücadelemize ışık olacak

Ekim devriminin 100. yıldönümünde emekçiler, devrimci öğrenciler ve insanlığın bu en ileri atılımını bir eylem kılavuzu olarak görenler İstanbul'da Ortaoyuncular Sahnesi'nde bir araya geldi. Tüm gün süren konferans boyunca salonun coşkusu bir an olsun bile azalmadı. İşçi sınıfının emperyalist savaşa ve kapitalist sömürü düzenine son verdiği ve tüm dünyada bir işçi devrimleri çağını başlatan Ekim devrimine yaraşır bir konferans oldu.

Ekim devrimi sadece bir Rus devrimi olarak görülmez dedik. O farklı uluslardan emekçilerin devrimiydi. Bütün ülkelerin işçilerine ve ezilen halklara mal oldu. Böyle bir devrimin yıldönümünü de ancak ona yaraşır bir şekilde, bir enternasyonalizm şöleni ile kutlayabilirdik. Rusya'dan Rusya Komünistleri Partisi Yürütme Kurulu Üyesi, SSCB'de Komsomol üyesi olarak Nazilere karşı mücadele eden, SBKP (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) üyesi olarak bürokrasiye ve yolsuzluklara karşı mücadelesiyle öne çıkan, bilim insanı ve devrimci militan Yosif Abramson konferansta Sovyetler Birliği tarihine ilişkin deneyim ve analizlerini aktardı.

Arjantin'den Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) tarihsel önderi Jorge Altamira, Yunanistan'dan EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) Genel Sekreteri Mihail Savas Matsas, Azerbaycan'dan Sosyalist Elm temsilcileri, Bulgaristan'dan Daniela Penkova, Kıbrıs'tan

Aziz Şah konferansta yer aldı. Makedonya'dan Lenka örgütü, Macaristan'dan Tamás Kraus, Ukrayna'dan Yuri Şahin, Finlandiya Marksist İşçiler Birliği'nden Dimitris Mizaras ise video gösterimi ile konferansa katkılarını sundular.

Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran, Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamı ve Müslüman halkların Ekim Devrimi ile ilişkisi üzerine iki önemli konuşma yaptı.

Katılımcılar hem kendi ülkelerindeki mücadeleleri Ekim devriminin ışığıyla yorumladılar, hem de bu mücadelelerin ortak yönlerini ortaya koydular. Bütün konuşmacılar, emperyalizmin barbarlığına ve dünyanın her yerinde yükselen faşizme karşı dünya halklarının ancak ve ancak devrimci bir alternatif ile mücadele edebileceklerini vurguladılar.

Bütün bu konuşmalar mazide kalmış güzel bir olayın nostaljisi olsun diye değil; bilakis gelecek devrimlerin bir

programını ortaya koyabilmek için yapıldı!

Konferansın en önemli vurgularından biri ise ulusal ve uluslararası düzeyde devrimci enternasyonalist bir işçi sınıfı partisinin, bir komünist enternasyonalin inşası oldu. Kapanış konuşmalarını Savas Mihail Matsas ve DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yaptı. Konferans büyük bir coşku ile "yaşasın sosyalist dünya devrimi" sloganları ve tüm katılımcıların kendi dilinden, hep birlikte söylediği enternasyonal marşı ile sona erdi.

DİP uluslararası örgütlenmeyi ileri götürmek üzere kardeş partileriyle buluştu

Konferansın ardından 4 Aralık'ta DİP, EEK ve PO temsilcileri bir araya geldi. Bu toplantıda üç parti, sürdürdükleri ortak çalışmanın mevcut durumunu görüşüp bundan sonra atılacak adımlar hakkında verimli bir tartışma yürüttü. Bu amaca uygun olarak, bir eylem planı oluşturup bir dizi karara imza attı.

Atılacak örgütsel adımların yanı sıra bu kararlar arasında en önemlileri şunlar oldu:

1. İngilizce ve İspanyolca dillerinde yayınlanacak bir uluslararası teorik dergi çıkarılması. Bu dergi gereksiz tartışmalarla vakit kaybetmek için değil dünya devriminin asli sorunlarıyla ilgilenmek üzere yayın hayatına başlayacak.

2. Uluslararası alanda gündemi ortak biçimde analiz etmek ve siyasi gelişmelere ortak biçimde müdahale edebilmek için bir internet sitesinin oluşturulması. Bu site, Avrupa, Orta Doğu, Latin Amerika ve dünya genelindeki sınıf mücadelelerine dair işçi sınıfının devrimci sesi olacak.

3. Bir yılı biraz aşan bir süre içerisinde üç önemli uluslararası toplantı düzenlenmesi. Bunların ilki, bu yıl Mart ayı sonu - Nisan ayı başında Arjantin'de gerçekleşecek. İkincisi Dördüncü Enternasyonal'in kuruluşunun 80. yıldönümü olan Eylül ayında yapılacak. Son toplantı ise Komintern'in kuruluşunun yüzüncü yılı içerisinde, Ocak 2019'da İstanbul'da düzenlenecek.

4. Aralık toplantısı ve alınan kararlarla birlikte, Devrimci İşçi Partisi ve uluslararası alanda birlikte örgütlendiği partiler, devrimci bir enternasyonalin inşası için verdikleri mücadeleyi daha sağlam temellere oturtma yolunda önemli bir adım atmış oldu.